

ASSENPOEZEN

(HET NEGENDE LEVEN)

Bijna geen levende kat te bespeuren in dit verhaal. Toch gaat het over poezen, en hun paradijs. Assenpoezen, zo u wil. Het wel en het wee dus. Na het leiden van negen levens en wanneer het einde der wereldse aaibaarheid is aangebroken, ligt – mooi aangeharkt – het gedenkvelkje van vrijwilligers Pernille en Erwin klaar voor Minoe, Mauwerik, Polly, Poeskas, Nala, Mayla en andere pechpoezen of oude spinsters. Alles poes, peis en vree, ware het niet van driepoter Hikkelik Pomerans, ooit een te duchten stoter en potter op de snookertafel, thans grimmig evennaaste met smetvrees en huisdierenfobie. Vanuit de gelederen van de levenden komen er nog schepsels opdagen, zowel poeslieve als kattige. Van de doden echter niks dan goeds.

Fijn versneden rouwkost voor de allesbegrijpende lezer.

Schrijver *dezes aka Joris Denoo aka Bjarne Donderdag* publiceerde poëzie en proza in Yang, De Brakke Hond, DW&B, Nieuw Wereld Tijdschrift, De Vlaamse Gids, Diogenes, Kluger Hans, Het dolpension van de hemel, Hollands Maandblad, Maatstaf, De Gids, Mens & Gevoelens, Writer's Block, Nymph, Lava. Hij was runner-up voor de Holland Park Press Poëzie Prijs 2013 & 2014 en werd genomineerd voor de Hofvijver Poëzieprijs Den Haag 2014 & 2015. Shortlist Maerlant Poëzie Prijs 2022. Hij was laureaat van de wedstrijd ZKV (Zeer Kort Verhaal) in Nederland in 2021. Eregast op Fantasticon-V Nieuw-Vennep 2024. Stadsdichter Torhout 2020-2022. Vijfjaarlijkse Gezelle Poëzieprijs Brugge. Toneelschrijfprijs en Essayprijs van de KANTL Gent.

<https://novellen.jouwweb.be/>

<https://jorisdenuo.wordpress.com>

<https://vreselijkeverhalen.wordpress.com>

<http://romaneskeboeken.jouwweb.nl>

<http://plankenkoorts.jouwweb.nl>

<http://vreselijkeverhalen.jouwweb.be>

<https://biebjong.jouwweb.be>

<https://bozebuien.blogspot.com/>

<http://blog.seniorennet.be/vreselijkeverhalen>

<https://miljardenflarden.blogspot.com>

INHOUD

Zestien urnen, zestien assenpoezen

Kamertemperatuur

Negen doden

Meer dan 101 in dit hiernumaals

Hikketik Pomerans, poespas op de catwalk

I.M. Polly

De win-win situatie

Voer voor twijfel

Taps toelopende hygge

Lassie's lavatory

Anoniemuis

Mauwerik

Eimaand

Luchtmisdrijf

Poezenpoëet

Keikop

I.M. HP

We Are Gathered Here Today...

Poëzie

Soeur Souris: een biografie

Catwalk

Deepfake

Moonie

Dakhaas

Papieren tijgers

Kittens op stap

Het volgende leven

(S)ca(r)tabello/Kartebelletje

ZESTIEN URNEN, ZESTIEN ASSENPOEZEN

Het begon op te vallen. Het was een ongemakkelijke indruk. Erwin begon over te schieten. Hij had al zoveel jaren op deze aarde vergaard dat het aanvoelde alsof hij ondertussen enkele mensen meer geworden was. Dat had een reden: het leger van de afvalligen omheen hem werd groter. Er werd druk gesneuveld. Eerder al had Erwin geconstateerd dat net zijn generatie opvallend gedecimeerd werd, maar nu werd het echt wel erg. Ouderdom leek het ondertussen met voorsprong te halen op overdosissen, ongevallen, verslavingen, laffe ziektes en zelfdodingen – de bekende Zeisen van weleer. Doodgewoon ouderdom. Toegegeven: vaak gepaard gaand met een bepalend lijfelijk euvel, goed verborgen door de Grote Uurwerkmaker en onbereikbaar voor scalpels. Zelfs in jongere gelederen werd gemaaid. Amper gepokt en gemazeld werd sommigen al de adem ontnomen. Gedenkvelden namen steeds meer ruimte in beslag en verhuisden naar de rand van de steden, palende aan een bedrijventerrein en dat ene overgebleven cinemacomplex. Oude begraafplaatsen – vaak kerkhoven omheen een bazige kloek van een kerk – werden onder Monumenten geklasseerd. Bij dat doodgaan hoefde je geen kerk meer in- en uitgeschoven te worden en daarna in de grond gestopt te worden op zo'n kerkhof. Aula's en urnenparken en strooivelden en andere zeeën van mogelijkheden genoeg – aan de ruime periferie van hedendaagse steden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat Erwin het beroepshalve gewend was met begraafplaatsen geconfronteerd te worden. Later in dit verhaal iets meer daarover, maar niet veel.

Toen Erwins werkjaren op de officiële arbeidsmarkt al een poos voorbij waren, en de rust soms onrustbarende vormen begon aan te nemen, zocht hij naar een uitdagende invulling van zijn vrije tijd. Hij twijfelde tussen bridge of Sanskriet. Een collectie van zestien urnen met de as van poezen erin trok hem over de streep en deed hem voor de kattenbegraafplaats kiezen. Ja: alweer een begraafplaats. Via een bericht op de stadssite kwam Erwin namelijk toevallig en ook wel uit nieuwsgierigheid bij een zekere Pernille terecht. Zij was niet alleen de weduwe van een man, maar ook van zestien katten en poezen. De gedenkurnen van deze ooit aabare geliefden stonden in haar woonkamer opgesteld.

Als oude jongere maakte Erwin D. dus op een dag kennis met de jonge oudere weduwe Pernille V., in verband met onbezoldigd vrijwilligerswerk op de stedelijke

kattenbegraafplaats. Het segment 'begraaf' in deze samenstelling was hier minder en minder van toepassing. De baasjes kozen immers al vaker voor as. Het was overwegend een collectie van assenpoezen geworden. Het doodsveltje van de poezen bevond zich op een lap grond bezijden de indrukwekkende slagorde uniforme witte stenen en de symmetrische zuilen van de dode mensenzee. Pernille bleek zich als vrijwilliger in te zetten voor de bovengrond van bloemen, struikjes, perkjes en paadjes, hierin uiteraard professioneel geruggensteund door de stadsdiensten. Erwin zou haar helpen en ook optreden als verbindingsman tussen de begrafenisondernemers en de rouwenden. Hij zou volgens Pernille vooral te maken krijgen met rijmende tekstjes die, eenmaal ergens definitief in gehakt, gekapt, gebeiteld of gehouwen, bij voorkeur foutloos waren, nietwaar. Een paal, een steen was voor een halve eeuwigheid. Snap je? Liever geen dt-fouten of onbedoeld dubbelzinnige rijmen die eerder doen lachen dan doen wenen hé. Je maakte wat mee, maar ja, in tijden van groot verdriet... En het is niet omdat het 'maar' dieren zijn... Eh... Snap je?

Erwin knikte.

'Het redigeren, zeg maar: correcteren of corrigeren van zo'n bijhorend doodsprentje is ook vaak zinvol hoor,' zei Pernille. 'Dat wordt nu wel vaker gedaan: een kaartje, een foto.'

Ze was duidelijk op de hoogte van de juiste werkwoorden hierbij.

'Een proefdruk is altijd handig,' knikte Erwin. 'Worden er echt ook zulke prentjes gedrukt? Zoals... bij ons? Bij de mensen?'

'Ja, maar drukkers... maken zich daar niet al te druk over. Vandaar de fouten die soms opduiken. Drukfouten. Drukkers zeggen dan: drukfoutjes. Controle is nodig.'

'Hoe noemen jullie eigenlijk die plek?' vroeg Erwin.

'O, we hebben het gewoonlijk over de kattenweide.'

'Er is dus geen specifieke naam?'

'Nee.'

'Het lijkt wel erg op... eh... hondenweide.'

'Ja, maar daar worden dan wel veel bewijzen van leven afgeleverd hé. In tegenstelling tot...'

'Ha ha.'

In Erwins brein, dat ook nog altijd wat naar Sanskriet verlangde, flitsten allerlei poeslieve woorden op. Dead Pussycats Society. Katzwijm.

'Zeg nu niet Catwalk hé,' lachte Pernille. 'Ik zie je hersenen flikkeren.'

'Ha ha!'

'Dat kan je eerste taak worden, Erwin. Een naam bedenken.'

'Een vraag: alleen katten? Poezen? Geen eh... honden?'

'Klopt. De stad heeft voor poezen gekozen. Geen trouwe viervoeters, vissen, egels, cavia's, hamsters of andere muisdieren toegelaten.'

'Ook katten van joden of moslims?'

'Er rust hier al een Tomer. Koosjere kat. Geen probleem voor joden. En wat moslims betreft:

'Een vrouw trad de Hel binnen vanwege een kat die ze had vastgebonden en niet had gevoed, noch liet ze hem vrij om te eten van het ongedierte van de aarde.'

Alweer geen probleem dus.'

'Wauw. Je bent goed geïnformeerd, Pernille.'

(Had hij dat daarnet goed gehoord? Had ze 'muisdieren' gezegd? Terwijl geen spier op haar gezicht... Grapje?)

Erwin liet zijn blik even over de zestien urnen zeilen. De enige gelijkenis tussen de laatste rustplaatsen was het identieke naamplaatje; voor de rest waren het allemaal verschillende exemplaren, zowel wat kleur als vorm betrof. Hij las onder andere Maroef I en Maroef II. En ook Cat Stevens.

'Zestien,' zei Pernille.

Erwin knikte.

'Het Negende Leven?' opperde hij dan.

KAMERTEMPERATUUR

'Waarom, als ik vragen mag, deponeer je al je urnen niet hier op Het Negende Leven? Heb je ze liever thuis? Altijd vlakbij en zichtbaar?'

'Nu geef je zelf al het antwoord. Maar nee: dat is het niet.'

Erwin probeerde Pernille verbaasd aan te kijken, maar dat lukte niet, want de wind blies haar lange grijze haren in een warrig kluwen voor haar gezicht.

'O? Nee?'

‘Nee,’ schudde de geestverschijning. ‘Ik ben bang dat Cat Stevens en de anderen het hier te koud krijgen.’

Andermaal checkte Erwin doorheen de grijze warrelende haarwaterval de mogelijke ernst van de zaak. Dan waagde hij het erop: ‘O, de as moet warm blijven?’

Hij merkte dat de kern van de ragebol bevestigend knikte.

‘Kamertemperatuur,’ riep Pernille dan door haar haargordijn heen, waarna ze zich boog zich over de meest typische begrafenisbloem van dit land: het restantje van een verlepte witte chrysanth, nog amper waarneembaar in een pot die het jaar daarvoor nog kleurrijk was geweest, voor het zuiltje van een zekere Pickles, overleden 02-11-2024. Het Negende Leven was niet alleen een gedenkplek voor heengegane katfauna, maar ook een laatste rustplaats voor allerlei restanten van troostflora.

Erwin ondernam glimlachend een verkenningstocht langsheen de afgestorvenen. Bij gelegenheid, besloot hij, zou hij Pernille eens het sappige verhaal van de negen kattekoppen serveren, bijna letterlijk. Dat zou blijkbaar passend en billijk zijn. Haar ‘catwalk’, ‘muisdieren’ en ‘kamertemperatuur’ trokken hem nog steviger over de streep om te vrijwilligen voor de laatste pleisterplaats van de heengegane poezen. Wellicht zou de weduwe Pernille in een hiernavolgend leven reïncarneren als een stand-up kattin. Cleopatra zou op de eerste rij zitten.

In tegenstelling tot de meeste mensenbegravingplaatsen heerste hier variatie. Geen witgekalkte graven, uniforme symbolen of eendere doodse lettertypes. De baasjes hadden hun creativiteit de vrije loop gelaten. Bastet, de Egyptische godin van de katten, zou zeer tevreden zijn over dit hiernamaals. Erwin ontdekte op zijn eerste rondgang ook een BK. Aristide was de Bekende Kat van het Stedelijk Museum voor Beeldende Kunst geweest. Hij was er de huiskat geweest: een geliefde, liefdevolle, sociale, donkerbruine York Chocolate. Zijn bescheiden en toch speciale mausoleum, links van een veel eenvoudiger gedenkplaat waarop alleen ‘*Soeur Souris – 2023*’ stond, getuigde daarvan. De lokale kunstenares PamaQonda was hier – op uitnodiging van het SMvBK – verantwoordelijk voor. Ze had er zoals gewoonlijk haar signatuur in verweven. Vele bezoekers van het museum kenden Aristide hoogstpersoonlijk, tot in het aaibare toe. Hij had zijn debuut gedaan als zwervende dakhaas in de saaiste straat van de stad, waar het museum zich uiteraard bevond. Na verloop van duiven en zoldermuizen en gladde dakbedekking was hij glijdend nedergedaald en herrezen in Interne Zaken,

zijnde keukentje, balie, hal en expozaal van dit Heiligdom van Kunst. Zijn aibaarheid charmeerde de kunstmensen; velen dachten aanvankelijk dat het een mobiel vacht-kunstwerk betrof. Vooral dat donderbruin trok de mensen aan; bruin was immers het nieuwe zwart. Na zijn dood werd Aristide verheven tot echt kunstwerk door toedoen van PamaQonda, middels een mausoleum (bekostigd door een benefietveiling van zolderkunst) in de vorm van een kattenmand met kunstzinnig lappenmotief. Een pootje overboord onderaan rechts deed het geheel op de hoofdletter Q lijken. De tekst op de dekselsteen luidde als volgt (hoewel de overledene toch duidelijk tot de mannelijke katachtigen had behoord – wellicht was onvoldoende over het rijm nagedacht):

Hier rust

ARISTIDE

(2010 – 2025)

Een snoes van een poes

Vanwege het personeel en de trouwe bezoekers van het SMvBK

Erwin schrok op van onverwacht getap op zijn linkerschouder.

Pernille.

‘Je trapt bijna op zijn staart,’ wees ze.

‘He?’

‘Grapje.’

‘Q9,’ wees Erwin op zijn beurt. ‘Maar nu dus eigenlijk: Q10.’

‘Eh? Kjoetin?’

‘Snap je? Grapje.’

‘O. Het Tiende Leven hé.’

‘Wil je een kattenverhaal horen?’

‘O ja!’

‘Ik moet je waarschuwen: het is echt wel KNT!’

‘GP.’

‘Eh?’

‘Geen Probleem.’

‘Ah.’

Ze waren als vanzelf tot aan het taps toelopend eindpuntje van het rouwveld gewandeld, waar een boomschorsflard met KATE erop een tiny tuinhok aankondigde dat vreemd genoeg zonder problemen ook die tapse vorm aannam.

‘En dit hier is de keet,’ legde Pernille uit. ‘Beetje materiaal, beetje wijn. Rood, wit, rosé. Soms muggen en fruitvliegjes. Maar de ramen kunnen open bij mooi weer. Welkom in de KATE/keet. Zin in?’

‘Laten we haar schoppen,’ knikte Erwin.

‘Oei.’

NEGEN DODEN

‘Een roodje dus?’

Erwin knikte.

‘Graag.’

De KATE/keet leek hem de goede plek om nu al zijn verhaal over de kattenkoppen te doen, gezien het wereldbrede verschil tussen keet en kasteel en waarheid en fictie. Het zou ook ietwat de lakmoesproef voor Pernille’s ‘katheid’ of ‘poesdom’ zijn. Kon ze tegen een stootje of zwoer ze enkel bij de zachtheid van een vacht en huiselijk gespin?

‘Gezondheid, Pernille, en zet je schrap.’

‘Gezondheid,’ deed ze terug. ‘Ik zet mezelf even in de steigers.’

Ze nipte, zette haar glas op de werkbank en plukte een al jaren ongebruikte sneeuwshop van de wand om als staande stut te gebruiken. Erwin hield zich als aangekondigd verteller enkel aan zijn glas vast.

‘Ik ben benieuwd,’ zei Pernille. Ze schudde een hoeveelheid haar opzij en keek Erwin vol verwachting aan. Die stak van wal.

‘Op 17 mei 1930 gaf Jonkheer Christian Chauxmes Bâton d’Offranville in zijn pas gerestaureerde zeventiende-eeuwse kasteeltje een diner voor veertien vrienden. Hij had er drie redenen voor: de restauratie van zijn stulp en ook die van zijn longen, want hij

was gestopt met kettingroken. De derde reden was geheim. Hij was de vader geworden van een flinke zoon, Marius. Drie dorpen verder lag die verse wereldburger in de nederige woning van de ouders van de Corsicaanse ex-dienstmeid van Christian te duimzuigen. Vier mensen deelden dat geheim. Het kind zou goed verborgen blijven en later met zijn mama uit het zicht verdwijnen. De baby stond reeds van zijn allereerste dag op deze aarde in het testament van zijn rijke pa. De helft van Christians vrienden was net als hijzelf vrijgezel. Wat ze allemaal gemeen hadden: een liederlijk en decadent leven. Wallen onder hun ogen beschouwden ze als lauwerkransen, grijze haren werden onbarmhartig geveerd. Jonkheer Christian sprak zijn vriend chef-kok Eric Beauprez van bistrot Captain Flint aan. Hij had zin om zijn vrienden eens een dijk van een poets te bakken. Samen bekokstoofden ze een plan. Eric zegde zijn medewerking toe; hij zou koken en opdienen. Ze gingen eerst ook enkele nachten samen op pad.

Na afloop van het diner stond de gastheer op. Hij tikte tegen zijn glas en nam het woord.

‘Mes amis,’ zei hij, ‘nu zal ik jullie laten zien wat het eigenlijk was dat jullie met zoveel smaak opgepeuzeld hebben’.

Hij klapte in zijn handen en Eric Beauprez verscheen, een groot zilveren dienblad voor zich uit dragend.

‘Ziedaar de chef, mijne heren!’

Het gezelschap begon in de handen te klappen, maar het applaus stierf onmiddellijk weer uit toen de chef-kok met het blad nader tot de tafel schreed. Kokhalzend en met afgrijzen in hun blik zagen ze negen kattenkoppen liggen, netjes gerangschikt, met ieder een rokende sigaret tussen hun tanden. Kattenrokers. Enkele gasten sloegen hun handen voor hun mond om braakneigingen te onderdrukken. Er klonken kreten en vloeken.

Een week later werd Christian Chauxmes Bâton d’Offranville thuis dood aangetroffen. Hij was vergiftigd. Van een dader ontbrak elk spoor. Er werd er ook geen gevonden. Het kasteel werd door de familie verkocht aan een rijke Engelsman. Een notaris uit Pourville regelde alles. Ook het deel voor het bastaardkind. Over diens mama werd met geen woord gerept. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd het kasteel door de Duitsers gebruikt als hoofdkwartier. Na de oorlog werd het een psychiatrische instelling voor oorlogsslachtoffers.’

‘Negen, hé?’ glimlachte Pernille.

Dat vatte haar geloof in het verhaal goed samen.

‘Ja, maar ook 17 mei, 17de-eeuws, 14 vrienden, 3 redenen, 3 dorpen, WO 2.’

‘Je hebt inderdaad je best gedaan om het geloofwaardig te doen klinken.’

De lakmoesproef was geslaagd.

Erwin vertelde er maar niet bij dat de kern van het verhaal – het vreselijkste deel – wel degelijk echt gebeurd was. Hij had het in een vorig leven horen vertellen van de chef-kok zelf.

MEER DAN 101 IN DIT HIERNUMAALS

Honderdnegentien heengegane pussycats (in grafzerkentaal: CXIX laatste resten) rustten er tot nu toe op of in Het Negende Leven. Via een dodelijk exact zoekmachientje kon je op de stadssite het ultieme eindstation van elke kitten, poes, kat of kater terugvinden, zodat je ter plekke niet lang moest speuren. Alles was genummerd en gelabeld, zoals bij de aanpalende dode mensenzee. Dat was handig voor mensen die gezworen hadden hun geliefde gestorvene elke week te bezoeken, weer of geen weer, maar dat niet of zeer zelden deden. De meeste bezoekers vonden echter uiteraard blindelings het paadje dat naar hun geliefde urn, steen, zuil of perkje leidde. Bepaalde beeldhouwwerkjes wezen ook de weg. Af en toe kwam er water uit een roestkleurig fonteintje op een rondpuntje, als het zin had. Hier en daar stonden rustbankjes; een naamplaatje op de rugleuning vermeldde in wiens loving memory je hier even kon uitblazen.

Pernille had bij nader inzien nog de bedenking gemaakt dat Het Tiende Leven een exactere naam zou zijn voor het gedenkveldje. Het negende was namelijk het zogezegde laatste van de echte serie levens van een kat. Toch hielden ze het bij Erwins voorstel.

‘Tien klinkt te volmaakt,’ had Pernille opgemerkt. ‘Perfectie is ook saai. Tien op de tien: bah!’

‘Tien klinkt volgens mij zelfs te religieus,’ had Erwin er nog aan toegevoegd. ‘Zo hiernamaals-achtig. Als een bastion van Bastet.’

‘Wauw, tweemaal bee: je klinkt als een dichter. Was Cleopatra’s Place ook nog een optie geweest, poëet?’

‘En dat klinkt dan weer als de naam van een cinemazaal.’

‘De katholieke Kerk, verdorie: tweemaal kaa, heeft ooit verklaard dat dieren geen ziel hebben. We zouden die dus niet terugzien in een hiernamaals.’

‘De Kerk is nooit poeslief geweest hé. Eerder kat-o-lijk.’

‘Vandaar de noodzaak aan een hiernumaals.’

‘De hemel is op aarde, bedoel je? Vandaag? Heden? Momenteel? Nu?’

‘Dat zou zeker kunnen. Hier en nu. Amen. Maar vervang dat hemelse hemel in hemelsnaam door iets anders. Het klinkt ook al zo ... zo pilaarachtig.’

‘Dinsdag dus vaste katdag? Spreken we zo af?’

‘Oké. Dinsdagelijks.’

‘Uren en tijdstippen spelen hierbij geen rol. We gedragen ons als katachtigen.’

‘Het maakt de saaiste dag van de week... aaibaarder.’

‘Het is niet verboden om hier op andere dagen ook langs te komen.’

‘Bij teraardebestellingen of verstrooiingen zal dat zeker nodig zijn. De Zeisenkerel komt als een dief in de nacht.’

Pernille niesde viermaal na elkaar.

Erwin kreeg nog een officiële badge van de Dienst Milieu, zoals Pernille er al een had. Er prijkte een besnorde poezensnoet op. Die badge betekende dat ze baas en bazin waren over de rustplaatsen van de dode poezen en het gedrag van hun nabestaanden. Bij geschillen hadden ze het laatste woord. Pernille had al eens een dronken man met halfzachte aandrang naar de uitgang begeleid – een dolende ziel die dacht dat hij op een mensenbegrafenis was voor de teraardebestelling van ene Nelly. Het grafje met het label 56 vertoonde inderdaad wat gelijkaardige letters, tenzij de twee laatste. Nellie was de betreurde poes van de modiste Emérance B. geweest. De menselijke Nelly was door haar familie de dag voorheen al aan Moeder Aarde toevertrouwd bij de burens van Het Negende Leven. De dronken man was tot tweemaal toe teruggekeerd. Pernille had de volle overtuigingskracht van haar badge moeten aanwenden om hem telkens weer richting overleden mensdom te stuwen.

‘Misschien speelde zwakheid voor spelling hier een rol,’ had Erwin later geopperd, toen hij het verhaal te horen kregen.

‘Of cijferblindheid,’ vulde Pernille aan. ‘Het was op 29 februari van een recent

schrikkeljaar. Een moeilijke datum voor alcoholici. Nog even naar de KATE/keet?’
Erwin knikte.

HIKKETIK POMERANS, POESPAS OP DE CATWALK

‘Kijk: we krijgen bezoek,’ wees Pernille met een korte hoofdknik. Een driebenige knar verscheen, strak in het pak, 1m86, rimpelleeftijd, zwarte handschoenen, streng achterover geharkt kleurloos haar. Zijn derde wenkbrauw bestond uit een dun streepje haar in boogvorm op zijn bovenlip – een soort van permanent pruilmondje.

‘Zijn stok heeft een scherpe ijzeren punt. Hij steunt er niet echt op, maar doet er allerlei andere nare dingen mee. Hij prikt er bijvoorbeeld opzettelijk gaatjes in de paadjes mee en schraapt er ook mee over de namen en de teksten op stenen en zuilen, als aanwijsstok bij het lezen. Hij toetst er ook nummers mee in aan bankautomaten.’

‘Wie is... ‘

‘Vertel ik je straks,’ onderbrak Pernille.

De ramptoerist naderde het perkje waar ze zich ophielden om hun broodlunch te nuttigen. Hij schroefde zijn wandelstok zeven centimeter in de grond naast zijn rechtervoet en vroeg dan zonder omhaal:

‘Iets doods deze week?’

Pernille bracht haar linkerhand boven haar ogen, scande als een indiaanse de omgeving en zei: ‘Ik zie inderdaad één groot doods ding, vlak voor mij. Het rimpelige oppervlak bedriegt me niet: het is wel degelijk dood. Ook de leren handschoenen zijn van dode dieren.’

De stokman snoof minachtend.

‘En wie mag deze besnorde zijn? Catman?’

Hij trok zijn wapen uit Moeder Aarde en zwiepte er in de richting van Erwin mee. Die trok zich ijlings wat terug voor de dreigende scherpe punt.

‘Erwin,’ zei Erwin.

‘Ook beestjesmens?’

Erwin knikte niet ja en schudde niet nee.

‘Nekpijn misschien?’

‘Er heeft een veldmuis op uw linkerschoen geplast,’ wees Pernille. ‘Dat komt nooit meer goed als u niet binnen de tien minuten onmiddellijk iets doet. Veldmuispis is

heftig voor leder.'

Driebeen keek verschrikt naar zijn dure stappers. Vervolgens dook hij met zijn vrije hand in zijn broekzak, vermoedelijk hengelend naar een zakdoek, aarzelde, schraapte zijn keel, schudde nee, gromde onverstaaenbaar, plantte zijn stok weer even in de aarde, nam een halve bocht en stokbeende weg.

'Je hebt net mijn leven gered, Pernille. Ken je die kerel?'

'Hikketik Pomerans,' knikte ze. Pottebezemstraat 102, hier niet ver vandaan. Kattenhater en hondenmepper met smetvrees. Symmetriemaniak. Vertegenwoordiger-verkoper geweest voor de zwarte-zeepafdeling van Zeepcentrale YwaX en provinciaal oud-kampioen snooker. Vermoedelijk moordenaar van mijn zestiende kat, Pistache. Ik woon zoals je al weet in een zijstraat van de Pottebezemstraat; een stukje van mijn achtertuin grenst aan de zijne. Hikketik doet ook elk jaar moeilijk over takken en bladeren die over het scheidingsmuurtje hangen of waaien. Zijn vrouw is gek geworden van het getik van de biljartballen op zijn oefentafel thuis. Zij is opgenomen in home De Brede Veertien, een laughing academy voor dwalende geesten net buiten de stad. Poetshulp Daisy en maaltijden aan huis bezorgd in Pottebezemstraat 102. Pomerans wast en plast en schrobt en strijkt echter ook nog wel zelf, nadat Daisy elke vrijdag het hele huis heeft gereinigd en ontsmet van haar aanwezigheid. Hij wijdt er het hele weekend aan.'

'Is dat zijn echte naam?'

'Hendrik Coremans heet hij eigenlijk.'

'Hikketik Pomerans is wel een naam met cadans.'

'Ha ha!'

'Zwarte zeep? Snooker?'

'Zeepcentrale YwaX sponsorde zijn biljartcarrière. Hij speelde als semiprof. Met redelijk succes. Later werd hij vertegenwoordiger voor hun afdeling zwarte zeep. Hij probeerde het ook nog even als snookerscheidsrechter, maar kreeg de wind van voren toen hij weigerde zijn witte handschoenen uit te trekken om de spelers en de organisatoren te begroeten op zijn eerste kampioenschap van betekenis.'

'Komt hij hier vaak, die Hikkeprik?'

'Hikketik. Af en toe. Ik vermoed dat hij een tiental van de dode poezen die hier rusten op zijn geweten heeft. Moordenaars zoeken vaak zulke plekken op. Giftige vent. Hij beweert dat bij winderig weer wolkjes poezen-as die we bij afscheidsdiensten

uitstrooien niet op het grasperkje vallen, maar tot in de Pottebezemstraat waaien.’

‘Heb je gezien hoe hij met zijn scherpe wapenstok op mijn hart richtte?’

‘Je badge zou die dodelijke stoot opgevangen hebben. Zoals de tabaksdoos in sommige westerns de kogel opvangt.’

‘Of de sheriffster.’

‘Je bent nu inderdaad ook van de poezenpolitie.’

I.M. POLLY

Polly was niet alleen een bekende pijnlijke grunge-song van Kurt Cobain en Nirvana. Baas Marius – een prille veertiger met een moeilijk leven – had omwille van dat lied dezelfde naam gekozen voor zijn kat.

Het was bewolkt afscheidsweer. Wind lispelde in het gebladerte van de populieren op de grens tussen het menseniernaams en het katteniernaams, beide gelukkig rolstoelvriendelijk. De bejaarde Polly kreeg vandaag na een rustig gevuld leven haar laatste rustplaats op Cleopatra’s strooiperkje. (Pernille en Erwin hadden ondertussen al zo vaak naar Cleopatra verwezen dat ze uiteindelijk de naam van deze laatste Egyptische farao, fan van leeuwen en katten, kozen voor het assengazonnetje – Cleopatra’s Place heette het perkje voluit). Marius had Polly ooit uit een asiel gehaald, waar ze, na een ongelukkige periode bij onmensen die haar niet goed behandelden, verbleef. Zestien jaar lang nog hield ze Marius gezelschap. Op het gedenkplaatje in het muurtje bij het strooiperkje stond: *POLLY – een schat van een kat*. Marius was ook een beetje een dichter. Er was nog een gedenkteken. Dat werd af en toe zichtbaar, vooral bij mooi weer. Baas Marius had namelijk op zijn rechterbovenarm haar naam doen tatoeëren. De O was een kattensnoet met snorharen – zoals op de badges van vrijwilligers Pernille en Erwin. Mettertijd wou Marius ook nog een schilderij van Polly maken. Tweemaal per week werd hij door de dienst Aangepast Vervoer naar een kunstschildersatelier gebracht.

Er kwam ook familie van baas Marius naar het afscheid van Polly. Het was dan ook een geliefde, slimme ex-kat. Ze keek bijvoorbeeld graag samen met haar baas Marius naar documentaires over zeerobben, dolfinnen en uilen. Onder het afdakje waar de rouwenden gewoonlijk verzamelden, stonden veertien mensen. Dat was veel voor een

kat. De stoffelijke resten werden over het perkje uitgestrooid door Pernille, bijgestaan door Erwin. Iedere aanwezige gooide daarna ook nog een paar korrels van haar dagelijks lievelingseten op het weitje. Erwin ging hiervoor rond met een schaal. Marius had graag nog een woordje gezegd, maar dat viel bijzonder moeilijk. Hij hield het bij een kaartje dat hij uitdeelde. Er prijkte een foto van Polly op en een tekstje van een van zijn bewonderde kunstschilders: *Elk afscheid is de geboorte van een herinnering – Salvador Dalí*. Iemand speelde een stukje op een dwarsfluit. Iemand las hoofdstuk 5 voor uit het boek *De Junival* van de schrijver Jan Wolkers, over de poes Voske. Daarna ging men, zoals na een mensenbegrafenis, droevig weg om ergens koffie te gaan drinken. Polly zou alleen maar echt dood zijn als men haar zou vergeten.

‘Dit was dus je eerste teraardebestelling van een kat,’ constateerde Pernille. In de KATE/keet schonk ze een wijntje uit nadat de treurende mensen weg waren. Erwin knikte.

‘Wat vond je ervan?’

‘Het verdriet om een dood dier is al net zo groot als dat om een gestorven mens, merkte ik.’

‘Zo is het, Erwin. Onderschat het niet. Denk niet: het is maar een kat. Heb je eigenlijk zelf een huisdier? Stom van mij dat ik dat niet eerder vroeg.’

‘Er zwemmen negen kleine vissen in mijn tuinvijvertje.’

‘O, leuk. Negen?’

‘Negen. Ik tel ze elke ochtend, bij het voederen. Vroeger waren het er twaalf. Helaas was er eens het onverwachte bezoek van een reiger. In memoriam drie vissen. Er zat een mooie volslanke blauwe tussen, waarschijnlijk zwanger.’

‘Ai. They sleep with the other fishes.’

‘Ik vind dat Hikketik Pomerans op een reiger lijkt. Een steltloper.’

‘Driebeinig dan, ja.’

‘Hij prikt misschien vissen aan zijn stok.’

‘Zouden vissen ook geen laatste rustplaats verdienen? Zoals auto’s een laatste roestplaats op een autokerkhof?’

‘Ik vrees dat dit dan de viswinkel wordt.’

‘Ai bis.’

‘Er zit ook nog een stenen gans aan de rand van mijn vijvertje. Die doet alsof ze drinkt.’

'Die zal geschrokken zijn toen de reiger er landde.'

'Een Luftwaffe brengt nooit goed nieuws.'

'Ooi-gevaar!'

'Eh?'

'Grapje.'

'Oh.'

DE WIN-WIN SITUATIE

Het basisbestaan van Erwin geleek momenteel (maar echt alleen maar momenteel) eigenlijk wel wat op dat van man-alleen Hendrik Coremans aka Hikketik Pomerans, met dat verschil dat hij niet door de ramen heen wreef of kilometers met de stofzuiger aflegde nadat poetshulp Uma langs was geweest, ook al op vrijdag. Evenmin had Erwin een vrouw die hij gek had gemaakt. Zijn vriendinnen uit het verleden waren inmiddels onzichtbaar: 1 overleden, 1 gewoon weg, 1 idem dito, 1 in transitie. Uit een van die inmiddels uitgebluste relaties (met de tandarts Sarah-Jane uit het nationale leger; Erwin was burgertolk en vertaler Slavische talen bij Defensie geweest) had hij een zoon, Edwin. Die werd deels door hem, deels door het leger en grotendeels door Sarah-Jane gevoed en opgevoed. Ondertussen woonde en werkte Edwin nu al jaren in Suid-Afrika als oogarts; dat diploma en die kunde had hij ook via het leger verworven. Edwin skypete eenmaal per maand met zijn mannelijke en zijn vrouwelijke verwekker. Eenmaal per jaar gebeurde zoiets ook tussen Sarah-Jane en man-alleen Erwin, gewoonlijk rond Halloween. Erwins werkterrein als tolk en vertaler en wrevelagent tussen leger en oorlogscorrespondenten betrof jarenlang De Balkan, die heftige achtertuin van Europa, die al te vaak al verkaveld werd in diverse begraafplaatsen. Nog altijd had Erwin gemengde gevoelens wanneer hij voetbalploegen als Dinamo Zagreb, Sarajevo, Rode Ster Belgrado of Prishtina op televisie aan het werk zag. Namen die op -ic eindigden, las hij telkenmale eerst als 'intensive care'. Ook met beroepsrenners had hij dat, die zadelarbeiders met hun zittend beroep.

'Wat is een decennium?' dacht Erwin al vaker, naarmate hij ouder werd. Een vingervingerknip, zo voorbij. Nog vaker tuurde hij omhoog, naar de weidse luchten, alsof van ginds in de hoge een of ander antwoord zou kunnen komen op zijn retorische vraag. Het was

ook een overblijfsel uit zijn periode in De Balkan, waar het gevaar niet zelden ook uit de lucht kwam. Van een hemel was daar geen sprake.

Op een dinsdagmiddag schrok hij zich een hoedje. Hij stond in de deuropening van de KATE/keet. Pernille was nog niet gearriveerd. Zijn gedachten waren even uitgewaaierd naar Bloemfontein, Suid-Afrika, ofte Rosestad, waar zoon Edwin woonde en werkte. Van de bloemen op Het Negende Leven zeilden zijn blikken naar boven; via luchtverkeer belandde je veel vlugger waar je even wilde zijn. De zon gluurde af en toe zuinig tussen de bloemkoolbewolking door. Plotseling sperde hij zijn ogen. Ook zijn mond viel open van verbazing. Een van de bloemkolen had een metamorfose ondergaan. Aan het hemelgewelf was plotseling een grote witte wolkenpoes verschenen. Erwin scande vlug de begraafplaatsen, op zoek naar medegetuigen, maar er was geen kat te zien, noch bij de dode mensen, noch bij de dode dieren. Daarna staarde hij weer ontzet naar de aprilse lucht. Hij kon zijn eigen ogen niet geloven. Het was een zittende poes van opzij gezien; haar staart veegde nog wat wolkenwattenpropjes weg. Weer checkte hij de omgeving beneden op planeet Aarde. Niemand. Verdorie. Was de hemelkat een hallucinatie? Een fata morgana? Een aprilse gril? Werd hij gek? Had hij te veel oorlog gezien? Er kwam nu wat beweging in de luchtpoes. Ze rekte zich uit en zette het dan bedachtzaam op een lopen. Even later was ze foetsie. Hoelang had de verschijning geduurd? Zeker wel twintig seconden. Erwin fronste zijn wenkbrauwen en klapte zijn mond weer dicht. De zon brak nu nog wat geler en warmer door. De bloemkolen werden gaar en brokkelden af. Hij speurde voor de derde keer de begraafplaats af. Eindelijk: Pernille naderde wuivend. Zo jammer dat ze de wonderbaarlijke verschijning gemist had. Erwin wenkte haar met dringende gebaren en wees ondertussen naar de lucht, maar de slierten wolken die nog overschoten geleken in het beste geval alleen nog maar op kattenstaarten of snorharen.

‘Ja? Waarom sta je zo te molenwieken? Is er iets met de lucht? De zon? Is er een kakbommetje van een vogel gevallen? Was er... ooi-gevaar?’

‘Er is... Er was daarnet iets vreemds. Ik...’

Erwin beschreef zo goed en zo kwaad als het ging met beide handen en al zijn vingers de wolkenpoes die daarnet vlak boven Het Negende Leven verschenen was. Pernille knikte.

‘Die luchtpoes zat toch niet te roken hé? Zoals in je kasteelverhaal?’ lachte ze. ‘Of... heb je zelf iets leuks gerookt? Dan zie je soms...’

‘Je gelooft me niet hé!’

‘Ik geloof je wel,’ zei ze dan, plotseling weer ernstig. ‘We zijn immers de dertiende vandaag.’

‘Maar het was ook geen zwarte kat, hoor’ merkte Erwin op. ‘En ik ben niet bijgelovig. Ik liep vandaag zelfs al onder de ladder van een ramenlapper door.’

‘Niks met bijgeloof te zien, Erwin. Wel met geloof. Ik heb ook een verhaal voor jou.’

‘Eh? Wat bedoel je?’

‘Luister. Volgens de legende nodigde Boeddha alle dieren voor een feest uit. Tijdens het feest werd er een race gehouden tussen de dieren. Naar ieder van de dieren zou een jaar vernoemd worden. De rat vertelde de kat dat het feest een dag later zou zijn. Zelf reed de rat op de rug van de os mee en kwam als eerste aan. De kat eindigde op de dertiende plaats en was te laat om een jaar naar zich vernoemd te krijgen. Daarom achtervolgt hij elke dertiende dag van de maand nog steeds de rat om wraak te nemen voor diens bedrog.’

‘Hm... ‘ deed Erwin ongelovig. Hij geloofde eigenlijk alleen in wolkjes melk in de koffie. Maar toch...

Wat was nou echter: de verschijning van de wolkenpoes of het verhaal van Pernille? Was dat misschien haar antwoord op zijn rokende-kasteelkatten-verhaal?

VOER VOOR TWIJFEL

Meneer Hendrik Coremans aka Hikkelik Pomerans was in het warenhuis SHOPIN ten prooi aan hevige twijfel. En wel hierom. Eerst werd er geblokletterd *GOEDGEKEURD DOOR DUIZENDEN POEZEN!* Daaronder prijkte de mededeling ‘*Het juiste hapje voor jouw katje – alle leeftijden*’. Maar dan begon het.

Verse eend + kip

Verse kalkoen + kip

Zalm en kip (stukjes in saus)

Lam en kip (stukjes in saus)

Verse tonijn + inktvis – filets

En ga zo maar door... Een eindeloze reeks van juiste hapjes was het. Hikketik Pomerans, die zo vaak beslissende stoten met zijn keu had gedaan, en zelfs even provinciaal kampioen potten was geweest in het nobele snookerspel, kon maar niet besluiten welk potje hij zou kopen. Alle verpakkingen zagen er veelbelovend uit. Met zijn gehandschoende rechterhand krabde hij even in zijn kruin. Vervolgens likte hij zijn lippen. Met de punt van zijn stok tikte hij hoofdschuddend op enkele kanshebbers. Bijna prikte hij hierbij door een verpakking zalmenkip of kippenzalm heen. Daarna sloeg hij plotse-ling toe.

Volumevoordeel Gourmet Gold Mousse Atlantische tonijn.

Had de lange titel op de verpakking Hikketik overtuigd? De mededeling 'volumevoor-deel'? Het doorstreepte prijsetiket met eronder een verse verkoopprijs in rode viltstift? Wie zal het miauwen?

Klant Coremans/Pomerans plukte dat voordeelblikje uit het rek en gooide het samen met zijn stapstok vliegensvlug in zijn winkelkar. Daarna stevende hij op een kassa af. Zijn handschoenen beschermden hem tegen het besmettingsgevaar dat van de hand-greep van die kar afstraalde. Thuis zou hij onmiddellijk...

'Meneer! Meneer! Hier!'

Een heer in strak pak met een badge op de revers wenkte hem.

'Wat nu?' flitste het door het hoofd van Hikketik. 'Ik heb toch niks gestolen? Mis-schien een steekproef? Een enquête? Een snelkassa? Of zijn ze hier van mijn plan op de hoogte? Dat kan toch niet? Uitkijken geblazen!'

'Meneer! Een glimlach, aub? Een gratis glimlach?'

De strakke pak-man met de badge nam nu met zijn phone enkele foto's van Hikketik en zijn winkelkar.

'Hela! Wat... Waarom... '

Nog een foto.

'Maar... Wat heb ik... U kunt niet...'

Hikketik stak zijn gehandschoende handen in de lucht. De klanten voor en achter hem en aan de andere kassa's keken nieuwsgierig op. Breed glimlachend en met uit-gestoken hand naderde de man nu Hikketik Pomerans.

'Proficiat meneer! Van harte meneer!'

'Eh?'

‘Mag ik me voorstellen: Piet Jans, manager van SHOPIN. U bent vandaag onze twintigduizendste klant van deze maand, meneer... Hoe heet u? Hoe luidt de naam?’

‘Coremans, Hendrik Coremans,’ antwoordde Hikketik Pomerans verbouwereerd.

‘Maar wat ... ‘

‘En dat verdient natuurlijk een prijs, meneer Scoremans.’

‘Coremans.’

‘Natuurlijk. Warenhuis SHOPIN schenkt u, de twintigduizendste klant, de vol-le-di-ge inhoud van uw winkelkarretje gratis en zonder kosten helemaal voor niks!’

Weer nam manager Jans een foto, dit keer van het winnende winkelkarretje.

‘Maar oh... ‘ deed hij dan, verbaasd, ontgoocheld, zelfs een beetje geschrokken.

‘Is... Is dat alles?’

‘Tja... ‘ deed Hikketik. Hij bracht zijn handschoenhanden voor zijn gezicht. De mensen om hem heen begonnen te lachen. Ze wezen grinnikend naar het eenzame voordeurblikje kattenvoer.

‘Die stok was gratis bij een blikje kattenvoer,’ wees een vrouw proestend.

‘Maar dat is mijn wandelstok!’

Boos greep Hikketik naar zijn steun bij het stappen en prikken.

‘Had vier kilo worst en zeven flessen champagne gekocht, kerel,’ zei een volslanke man vlak achter Hikketik guitig. Nu werd er nog harder gelachen.

‘Mogen de foto’s in De Bazuin?’ vroeg warenhuisbaas Piet Jans. ‘En ook in onze reclamefolder van volgende week?’

Het werd alsmaar erger. Nu zou de hele stad van zijn plan op de hoogte zijn. Hendrik Coremans kocht een lekker blikje kattenhapje en hoefde dit niet te betalen – maar wat in hemelsnaam ging hij er als poesloos mens mee doen? Zelf opeten? Of...

‘NEE!’ riep klant-nummer-20 000-van-deze-maand dan plotseling door zijn handschoenen heen. Hij greep naar zijn stok, liet zijn winnende winkelkarretje in de steek, duwde drie mensen opzij en haastte zich dan hikketikkend op zijn stok en zijn muggenpootbenen ijlings naar de uitgang van warenhuis SHOPIN.

‘De pot op! Maar nu ben ik echt wel gesnookerd!’ flitste het nog door zijn hoofd.

Het zweet stond hem in de handschoenen. Toen hij op de parking tussen de auto’s slalomde, kreeg hij zin om met zijn scherpgepunte stok hier en daar een kras te maken. Hij kon zich nog bedwingen, want hij wou vooral vlug thuis zijn, weg van al die

pottenkijkers die...

Driemaal bah! bah! bah!

TAPS TOELOPENDE HYGGE

Het ene had niks met het andere te maken. Erwins zoon Edwin was oogarts in Bloemfontein, maar Pernille had maar één mooi oog. Het andere was wat 'lui', zoals begripvolle mensen dit dan benoemden. Toen ze nog klein was in een vuurtorendorp vlak bij Kattegat in Denemarken, hadden ze daar iets aan proberen te doen. Tevergeefs. Het rechteroog gehoorzaamde niet echt. Toen studenten in de jaren 70 en 80 van de vorige eeuw al behoorlijk begonnen te reizen, soms in Europees studieverband, bleef adolescent Pernille hier wat zuidelijker hangen. Ze keerde niet meer terug naar Denemarken, tenzij op familiebezoek en voor enkele teraardebestellingen, geleid door vrouwen met molensteenkragen. Als geliefde subsidie-adviseur (afdeling Europa, Armoede, Eco, Duurzaamheid) voor een middelgrote stad werd ze hier helaas al vrij vlug ook een jong bestorven weduwe, te wijten aan het dodelijke verkeer in een van de kleinste landjes ter wereld, met het dichtste spoorwegennet nota bene. Veranderende spoortabellen telkenjare in mei werden haar man fataal. Aan een bepaalde overweg werden de rinkelbellen doodsklokken. Het was er dan nog niet van gekomen om aan nageslacht te denken. Dat hoefde later ook niet meer, vond Pernille, want de wereldconflicten volgden elkaar in versneld tempo op. Een baby met kwieke oogopslag zat er niet meer in.

Toch bleef Pernille zo Deens als een koekendoos. De tapse KATE/keet op het tapse punt van Het Negende Leven getuigde van 'hygge': het trendy woordje dat niet-Deense snobs te pas en te onpas gebruikten wanneer ze hun eigen zogenaamde gezelligheid probeerden te beschrijven. Pernille had er een knusse plek van gemaakt, ongeacht het seizoen. Wanneer je er binnenkwam, werd je niet onmiddellijk opgejaagd door uitdagend tuinalaam, schoffelwerktuigen, emmers of lelijke schorten die uitnodigend hinggen te bungelen. Al die noodzakelijk kwade dingen hadden een bescheiden plek gekregen, een beetje buiten het eerste zicht. KATE was een heerlijk uitblaasplekje met een minibar, een desgewenst ronkend kacheltje, een dartsbord, een tv-scherm en bovenal enkele ramen met panorama op zowel het doodsveltje van de poezen als de eindbestemming van de mensen. 's Zomers konden die ramen open, zodat er zich wel

eens ongewenst en gewenst bezoek voordeed: fruitvliegjes (Pernille was verzot op mango's), dertien muggen in een dozijn of met wat poedergeluk de nabestaande van een gestorven poes die gereïncarneerd was als vlinder. Er hing één poster: een foto van wereldster Cat Stevens in zijn singer-songwriter jaren. Die prijkte boven een bescheiden onderwatergroene koelkast waarop magneetjes in de vorm van snorharen enkele kattedelletjes vastklemden. Pernille hield van waaiende boomkruinen en een glas wijn. Na enkele glazen wijn werd haar rechteroog wat lui. In dezelfde mate groeide dan haar geloof in Boeddha. Denen, ook al heette hun thuisland allang Hene-marken, zaten vol zelfvertrouwen. Het was vermoedelijk het enige volk ter wereld dat kon spinnen als katten.

LASSIE'S LAVATORY

Was dit wel de geschikte plek voor een hondenweide? Die dropplaats voor drollen grensde aan de andere kant van Het Negende Leven, en was er via een houten poortje mee verbonden. Die hondenpitstop was er wel eerst. Pas drie jaar later werd ernaast een plek voor assenpoezen voorzien. Van oost naar west had je dus hondendrollen, kattenkadavers en mensenresten. Het was hopen op het gebruik van doggy poop bags, vooral op oostenwinddagen. Wanneer Erwin zich naar dat oosten wendde, waar zoveel wijsheid vandaan kwam, kreeg zijn neus ontegensprekelijk een afscheidingsreuk te verwerken. Westelijk heerste dan weer – misschien alleen in zijn suggestieve verbeelding, remember De Balkan – de weeë walm van balsem, kaarsenvet en verflenste treurbloemen. Alleen de kattenweide rook naar niets. Poezen waren immers bij leven en welzijn ook propere dieren: ze besteedden uren per dag aan wasbeurten en maakten kuiltjes om hun lichaamsoverschotten in te deponeren en daarna weer dicht te gooien.

Pernille beweerde dat ze zo hondenbazen van kattenmensen kon onderscheiden, zonder huisdier erbij.

'Vaak is één oogopslag genoeg,' zei. Haar lui oog trilde wat. Loog ze?

'De reuk?' opperde Erwin. 'Natte hond? Oud haar?'

Hij dacht dat er een grapje zou volgen.

'Nee: de snuit.'

'Eh?'

'Vooral de snuit. Hondenbazen beginnen gewoonlijk heel vlug op hun trouwe viervoeter te gelijken. Let maar eens op de oren, de oogleden, de getuite lippen, zelfs de manier van lopen. Er zijn ook extreme gevallen bekend van identieke namen voor zowel baas als hond. Ze dragen dezelfde naam. Dat betreft natuurlijk altijd het initiatief van de mensbaas. Noot van mezelf: dat geldt niet voor Hikkelik Pomerans, dat is een ontrouwe drievoeter. Hij lijkt op geen hond.'

'Ha ha. Geen hond zou ook Hikkelik willen heten. En poezenmensen dan? Hoe zit het met de poezenmensen? De catlovers?'

'Dat zijn vaak hoogopgeleide vrouwen.'

Erwin keek Pernille onderzoekend aan (hierbij zijn best doend niet op een hondentrouwe te gelijken), op zijn hoede voor dat fameuze Deense sarcasme.

'Serieus? Jij hebt er... eh... zestien gehad.'

'Nou, je bent gewaarschuwd, Erwin: ik sta helemaal bovenaan de voedselketen.'

'Geen Deense doggen dus voor jou?'

'Nee. Ik hou niet van stafrijmen. Of mensen die keffen of blaffen. Zoals driepoter Hikkelik.'

'Over stafrijmen gesproken: heb je De Bazuin gezien? Onze vriend Pomerans heeft de krant gehaald.'

'De Bazuin? Dat vod vol advertenties? Daar stop ik bij wonderig weer de scheur onder de deur van KATE hier mee. Als toechond.'

'Onze geliefde Hikkelik prijkt er op een foto in een rechterbenedenhoekje. Het bij-schrift luidt: 'Wanhopige winnaar'. Hij was de zoveelste klant in een warenhuis en won daardoor de inhoud van zijn winkelkarretje. Je raadt nooit... '

'Iets met katten?'

'Hoe weet je... '

'Hoogopgeleid hé.'

Het mooiste oog van Pernille lichtte even op.

'O, je hebt het bericht wel gezien hé? Vind je het niet verdacht?'

'Op z'n minst. Maar hij liet dat blikding wel in de steek hé. Hij koos het hazenpad. Hij koopt vast wel ergens anders nog zo'n blikje voer.'

'Om wat te doen?'

'Drie keer raden.'

'Ai. We moeten alle poezenbazen in de stad verwittigen.'

‘Misschien ook iedereen die op een hond lijkt.’

‘Dat zijn er nogal wat.’

Nu lichtte dat luie oog ook op. Vlakbij klonk blij geblaf.

‘Verdorie. Lassie verstoort weer de eeuwige rust.’

ANONIEMUIS

Als de kat van huis is...

Vroeg of laat moest het er toch van komen. Muizenissen! Men kon van oordeel zijn dat in blakende gezondheid verkerende honden niet thuishoorden in de nabijheid van voor eeuwig rustende katten. Vooral niet met speciale ontlastende bijbedoelingen. Waar bleven in dezen de eerbied en de piëteit? Er waren echter wel andere zachte-vacht-diertjes die bijna automatisch ter sprake kwamen wanneer het woord ‘kat’ viel. Check: A en B, zwart en wit, Hans en Grietje, kat en ? Jawel: muis.

De katten op Het Negende Leven waren niet alleen van huis, ze waren ook definitief ongevaarlijk. Dus was het muis geblazen. Assenpoezen vormden immers geen bedreiging voor anoniemuizen.

Met uitzondering van een zeldzame witte muis op de schouder van een jongen kregen grijze muizen geen naam. Ze waren met te veel. Zoals mieren. Het waren allemaal anoniemuizen. Op een zonovergoten maar winderige dinsdag in mei ontdekte Pernille zo’n naamloze, rondscharrelend bij de KATE/keet.

‘Waar één naamloze is, daar zijn er nog meer in ons midden,’ dacht ze, en ze bewaarde zich alvast met een hark. Muizen waren snel, want ze werden voortdurend achtervolgd door hun staart. Pernille was op haar hoede. Ze hield niet van die kleine krennen. Die hoorden niet thuis op een gedachtenisveld, ook al lag dat vol met overblijfselen van dieren die met ze speelden en zelfs opaten. De voedselketen, weet je wel. Ze propte haar jeansbroek in haar laarzen en verwittigde ook Erwin onmiddellijk toen hij op zijn wekelijks vrijwilligerswerk arriveerde.

‘Het is zo grijs als een olifant, zo groot als een stuk zeep, zo klein en zo ongrijpbaar ook, als een glad stuk zeep bedoel ik, en het eet wat mensen eten, ra ra ra: wat is

het?’

‘Een rat?’ antwoordde Erwin, in de war door dat ra ra ra.

Pernille klemde de hark steviger vast.

‘Hebben we ratten?’ herhaalde hij.

‘Het rijmt met huis. Het zijn er waarschijnlijk meer. Huizen, dus. En... voor je er zelf over begint: ze hebben niks met computers te zien.’

‘O, had dat dan direct gezegd!’ lachte Erwin. ‘Hoor ik daar gepiep?’

‘Zeg nu niet: luizen!’

‘Ha ha! Maar eh... muizen mijden toch katten, zou je denken.’

‘Al onze katten zijn dood hé.’

‘Worden de muizen dan niet afgeschrikt door de foto’s van Picky en Minoe en Snorretje? De afbeeldingen? De beeldhouwwerkjes?’

‘Blijkbaar niet. Er scharrelde er hier eentje rond de keet. Ik hoorde het wel. Toen ik de deur opende, flitste hij weg.’

‘Het kan een veldmuis zijn.’

‘Liever dat dan een huismuis. We hebben koekjes in de keet. Soms taart. Onze lunch. Mango’s!’

‘Laten we ons over het terrein verspreiden,’ sprak Erwin, en hij greep naar een spade. ‘Neem jij het zuiden voor je rekening; ik bestrijk eh... andere windstreken.’

‘Dat zijn gevleugelde woorden, als in een avonturenboek.’

Hij stak zijn spade omhoog: ‘Ik maak ze een kopje kleiner, die olifantengrijze zeepgladde indringers!’

Zwaarbewapend begaven Pernille en Erwin zich naar buiten om het gebied uit te kammen. Een eenzame prairiehond jankte in de verte.

MAUWERIK

Op het oorlogspad op zoek naar muizen (hetzij veld-, hetzij huis-, hetzij woel-, hetzij spits-, hetzij bos-, hetzij dwergmuis) ontmoetten Erwin (vanuit drie windstreken, met spade) en Pernille (vanuit het zuiden, met hark) elkaar weer bij het gedenkteken van de overleden geliefde lapjeskat Lily, die elke dag op hetzelfde tijdstip en via dezelfde sluipteg vijf minuten lang bezocht werd door haar koperkleurige verloofde Mauwerik.

Erwin keek naar de wijzers op het uurwerk van de nabijgelegen Lantaarntoren.

‘Over zes minuten daagt Mauwerik op,’ zei hij.

Pernille knikte: ‘Dan kunnen we onze klopjacht stopzetten. Als de muizen Mauwerik zien naderen, zullen we ze wis en zeker niet meer zien vandaag.’

Logopediste Wilma had haar kat al van in den beginne van een naamplaatje voorzien. Mauwerik torste fier zijn naam op een kleine gouden medaille om zijn hals. Misschien kwam het daardoor, in combinatie met zijn koperkleur, dat de lapjespoes Lily van acht huizen verder, aan de overkant van de onpare huisnummers, voor hem gevallen was. Ze werden een liefdespaar. Lily woonde bij een druk stel kinderen. Er werd wel eens met haar gegooid. Mauwerik was er altijd welkom als gast. Er was permanent een tweede eetbakje voor hem voorzien. Hem gebruikten ze niet als projectiel, gezien zijn Body Mass Index.

Wilma leerde in de loop der jaren wat extra cat-talk interpreteren, zodat zij en Mauwerik elkaar goed begrepen. Dat ging verder dan het clichématige ‘miauw’. De logopediste werd hoog-sensitief voor bepaalde intonaties, staartposes, kopjesbevragingen, algemene gedragingen, specifieke rek- en geeuwmanoeuvres en blikken van haar kater. Ze begreep dat het dier ook wat ruimte buiten sofa en slaapmand wenste en liet daarom toe dat de koperen kerel af en toe enkele dagen en nachten wegbleef. Ze wist best wel waar zijn tweede eetbakje zich bevond en wat hij daar dan verder uitspookte, met medeweten van de andere partij, zeg maar: wederzijdse instemming.

Toen Lily op een vrijdag de dertiende eens wat terug wou doen en zelf het initiatief nam om de straat over te steken naar de woning van haar vrijer – een van de kinderen had waarschijnlijk ook weer met haar gegooid – gebeurde het. Het drukke bakfietsverkeer van de eenentwintigste eeuw verkeer eiste zijn zoveelste slachtoffer.

Mauwerik bleef haar trouw tot in de dood. Wilma had met de ouders van de gooi-kinderen samengelegd voor een apart fraai gedenkzuiltje met een weerbestendige foto van Lily. Er prijkte ook een tekstje op: LILY WE LOVE YOU. Eronder stond haar pootafdrukje.

Klokslag 14:47 arriveerde Mauwerik, langs de gebruikelijke weg, rustig slommend tussen gedenkplaten, kunstzinnige stenen, perkjes, bloempotten en graven met rijmpjes op. De wind kamde de haren op zijn vacht en zijn staart beurtelings vooruit en

achteruit, zodat hij soms op een vos geleek en van staartwege soms op een eekhoorn. Voor het zuiltje met Lily's urne erin ging hij zitten, zijn staart gekruld om zijn lijf.

'Hij lijkt op de wolkenkat die ik onlangs zag verschijnen, toen de zon er even overheen streek,' dacht Erwin, maar dat durfde hij niet tegen Pernille te zeggen. Eerbiedig stapten ze voorbij de rouwende Mauwerik, die in gedachten verzonken naar de pootafdruk van lapjesgeliefde Lily tuurde. Vijf minuten lang zou hij deze ingetogenheid volhouden. Na exact driehonderd seconden zou hij in omgekeerde richting dezelfde weg terug afleggen.

Op Het Negende Leven bleef het die zonnige meidag muisstil. Alleen de wind lispelde wat in boomkruinen, deed met onregelmatige tussenpozen drie kleurrijke windmolentjes draaien op Cleopatra's Place en veegde een laatste overgebleven bruin herfstblad ritselend weg door een kier in de houten vloer van de KATE/keet.

EIMAAND

Hikketik Pomerans durfde dertien dagen en twaalf nachten lang zijn huis niet te verlaten. Bewijs te over: nergens in de bodem van de omgeving waren prikpaten te bespeuren. Na de foto en het bericht in De Bazuin was hij immers weer zo'n beetje een HBI ofte Half Bekende Inwoner geworden. Tegen zijn zin. In het krantenartikeltje was hij zelfs ook nog omschreven als 'lokale oud-snookerlegende'. Het sportpubliek was zijn ballentikverleden nog niet vergeten. Dat betekende een heel klein streepje troost voor de Wanhopige Winnaar.

Omdat de tweede helft van de maand mei verder heel mooi weer bracht, greep Hikketik Pomerans eindelijk toch weer naar zijn stok in de paraplubak, waar hij onderweg op zijn stadstochten allerlei dingen mee kon doen: wijzen, prikken, schrapen, dreigen, zwieren, onderstrepen, doorstrepen, boren, tikken, stutten. Tevens verving hij zijn winterhandschoenen door dunnere zomervelletjes, die hem toch voldoende beschermden tegen de besmette wereld van deurknoppen, wisselgeld, bankautomaten, handen schudden en door de lucht vliegende microben, bacillen en virussen. Hij streek vijfmaal over zijn strak achterover geharkte haar, jongleerde even met zijn stok als een dansmarieke en vatte dan zijn gewone stadswandeling aan, die altijd bestond uit twee

lussen die samen een neerliggende acht vormden. De hondenweide, kattenhel en mensenhemel bevonden zich net in de strik van die acht, waar de twee lussen samengesnoerd werden. Alleen bij verse dode mensen of nieuwe dode katten betrad Hikkelik Pomerans even deze velden van afgestorvenen, nieuwsgierig als hij was, en stiekem ook wel onder het motto: 'Opgeruimd staat netjes'. Gewoonlijk verliet hij al snel deze strik in de acht.

Zat het lekkere warme weer hier voor iets tussen? Waarbij een deel van de mensheid halfnaakt en op blote teenslippers rond klepperde? Niet ver van de ingang van Het Negende Leven, in de schaduw van de Lantaarntoren, verkocht een vrouw met paarse haren tot op haar heupen teenringen. In grote schuine letters werd dit op een stuk karton aangekondigd, dat met twee touwtjes tussen twee tafelpoten bevestigd was. Teenringen?? Hikkelik Pomerans' stok... stokte. Hijzelf hapte naar adem. Teenringen!!

De stok van de man met de dunne handschoentjes rees omhoog, daalde langzaam en wees dan met die gevaarlijke scherpe punt naar de uitgestalde prulletjes. Net alsof hij er eentje wou...

'Wilt u misschien een ringetje vissen met uw lijn, meneer?'

'Eh... '

'Misschien eentje voor uw kleine teen om te beginnen?'

De aangesproken meneer verdwaalde met zijn blikken even in de paarse haarwaterval. Daarna streek hij met zijn stok over de kartonnen mededeling *TEENRINGEN* tussen de tafelpoten.

'Meent u dat? Meent u dat echt? Teen... '

'Pardon, meneer?'

'Of u dat... '

Hikkelik kreeg plotseling onbedoeld een duwtje van een kinderkoetsje, aangestuurd door een jonge kerel met een pluizige vlecht in zijn warrige haar.

'Hé! Kijk uit, man!'

'Skuus meneer. Nieuwe auto. Nog wennen aan lengte en breedte.'

'Ja ja... '

Een vrouw met lange blauwe haarslierten plus nog een andere warkerel die ook net opgedaagd waren aan de kraam, moesten hartelijk lachen. Hikkelik produceerde een glimlach die eigenlijk een grimlach was. Hij liet zijn blikken even over hun schoeisel dwalen, en jawel hoor: het was van slippery slippery slip. Die kwamen waarschijnlijk

tien teenringen kopen. Bah.

‘U wou daarnet wat vragen, meneer?’ zei de kraamvrouw dan, met een stevige ruk van haar hoofd een grote hoeveelheid paars haar op haar rug zwierend.

‘Ja. Wanneer iemand een gewone ring om zijn dikke of dunnere teen doet, wordt dat dan plotseling zomaar een teenring? Zijn alle ringen niet dezelfde? Ik bedoel hiermee: moeten die eigenlijk niet om vingers, in plaats van om... ‘

Misprijzend keek hij weer naar de voeten van de drie warhoofden naast hem. Ook de baby in de koets was blootsvoets, merkte hij nu. Als die groter werd, kreeg hij vast groen haar.

De paarse vrouw wees nu naar zijn gehandschoende handen. Ze geleek waarachtig op een waarzegster. Uitkijken geblazen.

‘U ziet er niet echt een ringenman uit, hé meneer? Of schittert daaronder een verblindende verlovingsring? Om een van uw middelste zweetvingers?’

Om hem heen klonk weer gelach. Ook om de lipjes van de baby krulde een lachje.

Boos maakte Hikketik Pomerans zich uit de voeten, met grote hink-stok-sprongen.

Mooi weer? Het zou wat! Bloot weer! Ei zo na had hij een besmetting met tenenkaas opgelopen.

LUCHTMISDRIJF

Meimaand eimaand? Nou. In april met al zijn grillen werden ook al eieren gelegd. Door eksters. Elke ochtend één, met name, tot er ongeveer vijf tot acht waren, lichtblauw-groen met olijfbruine of grijze spikkels, in bolvormige nesten op de vorken van takken in hoge bomen.

Ooit had de ekster een prachtig verenkleed, maar toen de vogel met de gekruisigde Jezus spotte, werd hij vervloekt en kregen zijn veren de kleuren van de rouw. Eksters werden van oudsher beschouwd als ongeluksvogels, verkondigers van dood en rampzaligheid. Volgens het volksgeloof konden eksters ook het lot voorspellen. Er naderde hoogstwaarschijnlijk een oorlog wanneer ze zich in grote aantallen verzamelden en luidruchtiger dan gewoonlijk waren. Ook werd het weer slechter wanneer een ekster meer harde noten op zijn zang had dan anders. Vloog er een oneven aantal eksters

over, dan bracht dat ongeluk, een even aantal eksters daarentegen geluk. Onder zijn tong droeg de ekster een druppel duivelsbloed. Ook bij mensen die een teenring overwogen, konden eksters een kwalijke rol spelen, dit in de vorm van een eksteroog: een zeer pijnlijke naar binnen groeiende eeltplek op een teen, alsof er een spijker in je voet stak bij het lopen.

Omdat de bewoners van Het Negende Leven eigenlijk het werkelijke leven verlaten hadden, konden allerlei soorten vogels zich hier tamelijk zorgeloos bewegen. 'Tame-lijk', weliswaar, want lelijke zwart-witte opdonders zwaaiden hier de plak. Andere vo-gels met nesten en eieren maakten zich namelijk vooral zorgen over eksters. In groep-jes van twee of drie, hardop krassend, terroriseerden die eierrovers en kuikenverslin-ders de buurt. Eerbied voor doden kenden ze niet. Ze aten zelfs soms aas. Ze stonden ook bekend voor hun schijnaanvallen op levende katten. Op een dag klokslag 14:47 ondervond onschuldig bezoeker Mauwerik dat. Onder luid gekekker doken drie eksters voortdurend op hem af. Een echt luchtmisdrijf was het, en ook grafschennis, want Mau-werik werd geen seconde met rust gelaten tijdens zijn vijf bezinningsminuten bij Lily's pootafdruk. De drie gevleugelde aanvallers zorgden er wel voor buiten het bereik van de klauwen van de koperen kater te blijven. Ook voor zijn veerkracht keken ze uit, door hun scheervluchten tot vier meter boven zijn kop uit te voeren. Het zou niet lang duren vooraleer een van die onverlaten een kakkom zou droppen. Dat besepte Mauwerik plotseling. Hij maakte zich zo klein mogelijk. Wat riepen die engerds toch voortdurend? Geen seconde hielden ze hun bek.

'Lily put! Lily put! Lily put' meende hij te horen, krassend in drievoud, ononderbroken. Door de vele contacten met zijn bazin logopediste Wilma had Mauwerik ook wat taal-gevoel ontwikkeld. Boos klauwde hij nu met zijn rechtersvoerpoot in de lucht. Zou die Luftwaffe dat nog lang volhouden? Er waren al vier minuten rouwtijd verstreken. Mis-schien, dacht hij, moet ik een ander uur kiezen voor mijn bezoek aan Lily. Of elke dag een wisselend tijdstip, om die oproerkraaiers in de war te brengen.

Het was een donderdag – geen Pernille of Erwin om de belaagde kater bij te staan. Er was ook helemaal niemand te bespeuren op het gedachtenisveld. Allerlei kleinere vo-gels en muizen waren al gevluht bij het horen van dat luchtkabaal. Een van de aan-vallers had al een kakkwakje op het grafje van Droppie vlakbij neer laten pletsen: doel gemist, want de lading was natuurlijk voor Mauwerik bedoeld. Die scande wanhopig de omgeving op zoek naar een schuilplaats. De overmacht was te groot. Maar zie: als

de nood het hoogst is... Plotseling naderde dan toch redding. Een menskerel met half-lange haren doemde op. De drie eksters scheerden zich ijlings weg, bang voor die vogelverschrikker. Ex-doelwit Mauwerik keek nieuwsgierig op, verrast door de plotse afwezigheid van schrille spotkreten.

POEZENPOËET

Kon poëzie de wereld redden? Nou: Mauwerik was alleszins bevrijd van zijn belagers. En wel hierom.

'What's in a name?' vroeg Stadsdichter Bart B. zich hardop af, toen hij het vieze eksterkwakje ontwaarde op de gedenksteen van Droppie. 'Je zult maar Droppie heten. Sommigen zijn echt wel als een magneet voor ongeluk. Of laat ik het zo formuleren: als je Droppie heet, ben je voor zoiets een magneet. Hm, mooi van mezelf.'

Bart streek zijn haren naar achteren en struinde tevreden verder over het paadje. Een levende kat maakte zich even verder uit de voeten. Fraai beest. Koperkleurige kater.

'Wauw!' deed Stadsdichter Bart. 'Driemaal k! En meende ik daarnet bij mijn entree ook niet drie eksters gespot te hebben?'

Bart B. geloofde in alle voortekenen die hij op zijn weg ontmoette of in zijn dromen droomde. Mijmerend schreed de Dichter der Stad verder. Terwijl hij hier en daar de namen van de overledenen las, speelden zich in zijn geletterde hoofd allerlei rijmen en verzen af. Soms makkelijk, soms moeilijk. Zo ging dat bij dichters. Ze werkten altijd, ook wandelend. Soms struikelden ze; soms waren er bobbelen of kuilen op hun weg.

Je ligt nu hier, Minoe.

Je katmand is weer toe.

Rust zo zacht als je vacht.

Tiger, je was apart.

Voor altijd in ons hart.

(Vanwege Bart)

*Boris, hoor es:
we vergeten je nooit.
Dag en nacht ben je
in ons gedacht.
(de voltallige familie Kavlov)*

Als Stadsdichter had Bart B. ook taken gekregen van mevrouw Ruth, de schepen van Cultuur & Milieu. Een ervan betrof het eren en herdenken van afgestorven stedelingen en heengegane huisdieren. Vandaar zijn verkennende wandeling in Het Negende Leven vandaag, die ook de redding van doelwit Mauwerik betekende van de duikvluchten van het zwart-witte trio luchtaanvallers. Bart wou inspiratie opdoen voor een poeslief gedicht dat op een bord zou verschijnen aan de ingang van dit poezenparadijs. Zo had de schepen van C & M het hem medegedeeld. Het was dus werken geblazen voor de poezenpoëet. Ook op een doordeweekse donderdag.

Even leste de schrijver zijn dorst aan het fonteintje op het rondpuntje. Het water had de kleur van whisky en smaakte wat roestig.

‘Wie is Kate?’ vroeg hij zich daarna af, toen zijn blik een poos later op de keet in de tapse hoek viel. Hij snapte het niet. De vriendin van een kater die Kat heette? Zou kunnen. Of moest dit dan Katte zijn? Hm. De bazin van deze laatste poezenpleisterplaats? Zou ook kunnen. O, daar welde weerom een vers in Barts hoofd op. Ietwat droevig dit keer.

*Kate.
Mooie meid.
Voor altijd kwijt.*

‘Ksst!’ deed de dichter, om het rare rijm uit zijn hoofd weg te jagen.

Nu naderde hij een gedenkplek waar twaalf bleke keien lagen voor een kleine rotsformatie. Het was de laatste rustplaats voor poezen en katten uit het dierenasiel; zij die niet het geluk hadden door een baasje geadopteerd te worden of die het ongeluk hadden door zo’n baasje daar voorgoed gedropt te worden. Op zeven keien ervan prijkte een naam. Op vier keien stond niks; die waren nog naamloos. Stadsdichter Bart boog zich plotseling nieuwsgierig voorover. Een grotere witte kei, helemaal vooraan,

beschreven met zwarte letters, trok zijn aandacht. Hij had de vorm van een ei en was zo glad als een biljartbal. De dichter las.

'Hieronder ligt een wonder.

Keer mij om en gij zult zien waarom.'

'Verdorie, een rijm!' mompelde hij. Hij checkte even vlug de omgeving, bukte zich en keerde nieuwsgierig de kei om. Zijn gezicht sprak boekdelen, zoals ze in de boeken soms schreven. Weer een rijm.

'Ai mij, wat ben ik blij

dat ik lig op mijn andere zij!'

Opnieuw speurde de dichter snel even rond. Had iemand het gezien? Nee. Gelukkig was er niemand om getuige te zijn van zijn... Of toch? Hij herinnerde zich CAKEJE?, een tv-programma dat via verborgen camera's mensen voor schut zette. Was hij hier betrappt? Stond zijn reputatie op het spel? Tja: welke gevoelens kunnen zoal door een dichtershoofd razen? Het gezicht dat erbij hoorde, was rood aangelopen.

Vlug keerde hij de kei weer om, richtte zich in zijn volle dichterslengte op en begon aan de terugtocht. Was hier een concurrent aan het werk geweest? Een kei in zijn vak? Mei... ook keimaand? Werd er gespot met zijn Stadsdichterschap? Vele moeilijke gedachten belaagden het creatieve brein van de poëet. Met gefronste wenkbrauwen en wapperende haren schreed Stadsdichter BB nu naar de uitgang van Het Negende Leven, die ook de toegang was, en waar binnenkort zijn poeslief poëem zou prijken. Hij verdween peinzend, alive and kicking, walking the earth.

KEIKOP

'Verwaande snuiter, dat zal je leren,' mompelde Hikketik Pomerans grimmig. 'Wat zou het: hoogdravende woordjes onder elkaar parkeren en achterklap bedrijven van rijmen die ... rijmen en elkaar na-apen? Wat is dat met die gedichten met hun rafelige rechterkant, alsof de ratten eraan gevreten hebben? Dat kan ik verdorie ook, ijdele praalhans met je lange haren en je kunstenaarssjaaltje om je nek! Ik was beroemder dan jij ooit zult worden. Daar gaan we weer.'

Hij boog zich over een ovalen witte kei en kalligrafeerde er in onuitwisbare zwarte inkt nauwgezet zijn tweede gedicht op. Dat ging hem makkelijk af, want ooit was hij het gewend met biljartballen om te gaan. Dit keer ging het maar om één strofe.

‘In de beperking toont zich de ware meester,’ mompelde de gelegenhedsdichter. ‘En ik lever vers aan huis. Klein maar fijn.’

Haarbal.

Afval.

Hik.

Ik stik.

‘Zo, daar heb je niet van terug, Stadsdichtertje.’

Hikketik blies de eenentwintig letters en vier leestekens droog en keek op zijn lelijke lerse keukenklok aan de muur. 02:12. Prima. Iedereen sliep.

‘En nu: actie!’

Nee: niet iedereen sliep.

Mauwerik verschaftte zich doorheen een kopjesklein gaatje in de heg toegang tot Het Negende Leven, beschermd door de nacht. Hij had voor deze periode van het etmaal gekozen, ten eerste omdat hij eigenlijk een nachtdier was, ten tweede om een nieuwe confrontatie met die vreselijke eksters te vermijden. Hij wou in alle peis en vree vijf minuten bij zijn geliefde Lily verwijlen.

De knokige provinciale oud-kampioen snooker en zwarte-zeepvertegenwoordiger van de inmiddels teloorgegane firma Zeepcentrale YwaX had meer moeite om binnen te geraken op Het Negende Leven. (Misschien was zwarte zeep hier wel van pas gekomen, om zijn lange lichaam soepel en glad doorheen een suisbuis in de heg binnen te laten glijden). De poëtische kei in zijn jaszak maakte hem ook een kilootje zwaarder. Na wat gewrik en gevloek nabij de achterkant van de KATE/keet, die bereikbaar was via een extra poortje in de hondenweide, en via een brokkelig laag muurtje, slaagde hij er dan, gezien zijn leeftijd en lengte, toch redelijk makkelijk in voet aan de grond te krijgen waar hij per se wou zijn. Zijn stok was hierbij zijn onafscheidelijke steun en toeverlaat.

Even moesten zijn ogen wennen aan het nieuwe duister. Om dat wat tijd te geven, blies hij even uit, de kei in zijn jaszak met zijn gehandschoende hand aaiend. Beelde

hij zich dat in? Het leek alsof de kei hem kopjes teruggaf. Hij inhaleerde de nachtlucht tienmaal diep, maar toch bleef er een verdachte reuk om hem heen hangen. Misschien was dat eigen aan de nacht. Eindelijk zag Hikketik Pomerans klaar, als een kat in het donker. Hij vervolgde zijn weg over de paadjes, tot aan het gedenkteken met de twaalf keien. Daar plantte hij zijn stok tegen de rotsachtige steen. Hij grinnikte vergenoegd en tastte opnieuw naar zijn letterkundige kei.

‘De dertiende kei, hi hi hi,’ grinnikte hij. ‘Vers geleverd, ha ha ha. Kei zoekt asiel.’

Vlakbij was er plotseling een verdacht gerucht. Hikketik keek verschrikt opzij. Twee grote gloeiende pupillen staarden hem aan. Onmiddellijk daarna klonk er hevig geblaas, dat zelfs in een soort dreigend gegrom overging.

‘Whoehaa!’ deed Hikketik.

In een reflex van zelfbehoud gooide hij zijn dichtertelijke kei naar de twee vuurballen. Bijna tegelijkertijd greep hij met zijn andere handschoen naar zijn hart. Het bliksemde eensklaps hevig in zijn borst. Pijnflitsen maakten vuurwerk in de kooi van zijn ribben. Met een schorre gil kukelde Hikketik op het keienbed neer. Zijn voorhoofd raakte de kei met de naam Dikkie erop. Een koperkleurige schim vluchtte met grote sprongen weg, achternagezeten door een staart die zowel van een vos als van een eekhoorn kon zijn.

Meneer Hendrik Coremans, aka HP, was niet meer. Een keienmatras op een kattenbegraafplaats was zijn sterfbed geworden. Hoewel er wat bloed tussen en op de keien van gedachtenis sijpelde, had hij niet te erg geleden. Het was vlug gegaan.

I.M. HP

Hondenbruine voetsporen maat 45 rond de KATE/keet en op de paadjes. Alom prikga-ten in de grond. Een eenzame puntige stok tegen een rotsje. Een dode man met dunne handschoenen en diezelfde bruine smurrie aan de zool van zijn linkerschoen maat 45. Een zwerfkei op het pad met een raar rijm waarin het woord ‘hik’ voorkwam. De bewijzen stapelden zich op. Hier was alweer iets dodelijks aan de hand. Maar niemand

snapte echt goed wat er gebeurd was. Was de man over iets gestruikeld? Was hij geduwd? Men herinnerde zich natuurlijk ook nog dat potsierlijke eenzame blikje kattenvoer in zijn winkelkarretje in warenhuis SHOPIN. Had hij van de inhoud geproefd? Voedde hij zich met poezenkost? Was een vergiftiging het gevolg? Was hij daardoor in katzwijn gevallen?

Alweer publiceerde De Bazuin een bericht over Hikketik Pomerans, de voormalige wanhopige winnaar van een blikje kattenvoer. Er prijkte een foto bij van zijn sterfbed, zonder het aflijvige lichaam natuurlijk. Dat leek op een matras met grote witte noppen. Je kon op enkele keien de naam (of een stukje ervan) van overleden poezen lezen: Tom Poes, Lucky, (...)field, (...)beert. In het verslag werd nog vermeld dat het dierenasiel niets met meneer Hendrik Coremans te maken had, mocht dit er op een of andere manier toch de schijn van hebben. Het voorval werd zowel 'een jammerlijke gebeurtenis' als 'een bijzonder vreemd toeval' genoemd. De plek des onheils zou zo vlug mogelijk grondig gereinigd worden.

'Zocht die dierenhater misschien asiel omdat hij spijt had?' opperde Pernille, toen de eerste golf van aandacht weggeëbd was. 'Was hij tot inkeer gekomen en zat hij te bidden bij de overleden asielpoezen?'

'Op zijn knieën? Op de keien? Schuldgevoel?' vulde Erwin aan.

Pernille knikte: 'Ja, zou kunnen, want zijn stok leunde tegen de steen.'

'Maar waarom 's nachts? De Groendienst trof hem 's ochtends vroeg aan. Volgens de wetsdokter was hij al enkele uren dood.'

'Extra boetedoening? Schaamte?'

'Misschien wilde hij inderdaad niet gezien worden.'

'Net zo goed zijn wij verdacht.'

'Nou, dan komen we misschien even in de krant.'

'Alleen met onze initialen, hoor. PV en ED.'

'Ja, in het belang van het onderzoek. Kunnen ze nog denken dat ene ED een procesverbaal heeft gekregen.'

'Ha ha. Hoe oud was die Hikke... die Hendrik eigenlijk?'

'Hij had alleszins de rimpelleeftijd bereikt.'

'Stokoud? Hij gebruikte toch... '

'Ha ha ha!'

'Het wereldje van de zwarte zeep en de biljartballen is nu in diepe rouw gedompeld.'

‘Ja,’ knikte Pernille. ‘Hun getikte oud-kampioen is om zeep.’

‘Oei, je kent geen genade voor hem hé?’

‘Hij heeft minstens mijn zestiende poes vermoord. Pistache. En wellicht ook een aantal van onze gasten in eeuwige rust hier op Het Negende Leven. En wat was hij van plan met dat blik kattenvoer als hij zelf niet eens een poes had? Een dodelijk galgenmaal prepareren voor zijn volgende slachtoffer?’

‘Proost, Pernille.’

‘Santé, Erwin. Gerechtigheid is geschied. Skuus voor de boekentaal. Op poes, peis en vree.’

WE ARE GATHERED HERE TODAY...

Pernille en Erwin, onopvallende dinsdagelijkse vrijwilligers (maar ook wel eens op andere dagen), werden zo’n beetje HBI’s (Half Bekende Inwoners) na de keidood van Hendrik Coremans. De drukte nam wat toe op de laatste rustplaats van de katten. Het was een komen en gaan van mensen die ze hier anders niet zagen. Het leek wat op ramptoerisme. Er werd zelfs een anonieme haatkei aangetroffen bij het fonteintje. De tekst erop was overduidelijk. In zwarte hoofdletters stond te lezen: HIKKETIK STIK/GEEN KRANS VOOR POMERANS. Er deden zich nog vreemde dingen voor. Zo maakten Pernille en Erwin kennis met het syndroom van Kat-man-doe. Zoals sommige hondenbazen op hun huisdier begonnen te lijken, vooral ter hoogte van de snuit, zo deed zich bij bepaalde kattenmensen iets gelijkaardigs voor, maar dan in nog ergere graad. Waarom werd de heer Arnoud Van Welden op dezelfde dag ter aarde besteld als zijn kat Gorik? Waarom spoedde het kleine rouwgevolg van deze heer zich achtereenvolgens van de mensenbegraafplaats naar het dodepoezenveld?

Dat zat zo. Gorik was opvallend beginnen niezen. Iets later werd hij kortademig. Hij vermagerde ook zienderogen. Hetzelfde gebeurde bij de heer A. Van Welden, zijn huisheer. Niezen. Piepend ademen. Vermageren. Het kwam zelfs zover dat de man ’s nachts rechtop zittend probeerde te slapen, uit piepende ademnood. Zijn huiskat waste zich ook nog amper. Dat probeerde meneer Arnoud wel nog te doen. Beiden stierven op dezelfde dag, in alle vroegte. Er werd ook op dezelfde dag afscheid van ze genomen, met zestig minuten verschil. Dat katten en hun bazen soms hetzelfde fysieke lot ondergingen, werd in recente wetenschappelijke lectuur als het syndroom van Kat-

man-doe beschreven. Kat en man deden als het ware het identieke uit onderlinge solidariteit, soms tot het uiterste. Ook bij vrouwen en poezen kwam dit voor, jammer genoeg onder dezelfde masculiene aanduiding, waarbij 'kat' dan als 'poes' en 'man' als 'mens, zijnde vrouw' diende te worden opgevat.

In die tijd legde Erwin ook nog drie huisbezoeken af in verband met het komen te gaan van geliefde poezen. Er werd blijkbaar alom druk gesneuveld. Nochtans was Hikketik Pomerans niet meer in hun midden. Het betrof Jules (kat) en Gerda en Witsokje II (poezen). Voor de afscheidsceremonie van hogergenoemde Gerda hielp Erwin vooraf bij het bedenken en opstellen van een heus doodsbericht, zoals dat ook bij mensen gebeurde. Het behoorde tot zijn afgesproken takenpakket. Het liefdevol samengestelde gezin waardeerde ten zeerste zijn inbreng. De tekst zag er als volgt uit, na diverse amendementen – (?...?) verwijst hier even naar; vooral de hoogbegaafde zoon Jack opperde diverse bezwaren en mogelijkheden.

Ik was Gerda

Geliefde huisgenote van Olga en Eva

en Kaat en Jack, hun kinderen. (? punt of geen punt ?)

(? kinderen? twijfel! Een dag later nog vervangen door 'dochter' en 'zoon' – de eenvoud zelve)

Plotseling (? weglaten ?) overleden op 10 juni 2025

bij het oversteken van de Ringlaan. (? punt of puntloos ?)

(? Kwam te gaan op de Ringlaan ?)

(? Werd uit ons midden weggerukt ?)

(? Is naar een betere bestemming ?)

We vertrouwen de urne toe aan Moeder Aarde

op 13 juni 2025 om 11 uur in Het Negende Leven.

We nodigen u uit om daar getuige van te zijn.

Ook een dier verdient een waardig afscheid.

(? urn of urne ? opzoeken, Jack)

Dochter Kaat was te laat met een afscheidsvers voor Gerda. Het wou maar niet lukken, door te hevig verdriet. Erwin slaagde er wegens tijdsgebrek ook niet meer in. Daarom werd geopteerd voor een foto van de overledene. Er kon gekozen worden uit een

overvloed van kiekjes. Er werden 36 exemplaren van dit doodsbericht verzonden. 19 genodigden daagden op, waaronder de dwarsfluitist Jaak Vanhollebeke, die de plechtigheid van een streepje muziek voorzag, net zoals hij dat al gedaan had voor de poes Polly van baas Marius.

Met enige vertraging (in het belang van het onderzoek, maar men werd uiteindelijk niet veel wijzer dan een aanval van het hart – een vaak voorkomende doodsoorzaak bij oude sportmannen) werd ook het vege lijf van Hendrik Coremans, gezeid Hikketik Pomerans, weer aan de rechtmatige eigenaar toevertrouwd, zijnde Moeder Aarde. Er kwamen diverse biljartspelers op af, die zich hem nog herinnerden. Ze hadden via een benefiettoernooi een inzameling georganiseerd voor een bloemenkrans in de vorm van een driehoek. Op zijn kist lagen zijn gepunte stok en zijn snookerkeu als gekruiste degens – stille getuigen van het gewapende bestaan van de betreurde.

POËZIE

Mevrouw Ruth, schepen van Cultuur & Milieu, stond bekend voor haar pittige speeches die niet lang duurden. Dat waren twee redenen waarom ze graag gezien was door haar kiezers. Ook al waren de poezen hier niet langer springlevend, toch wist de spreekster passende en billijke bedenkingen te formuleren. Dat was best moeilijk op zo'n plek. Ze diende bovendien ook rekening te houden met de aard van een deel van haar tachtigkoppige publiek: ex- en toekomstig rouwenden. Waren de toehoorders katten geweest, dan sloegen ze zeker aan het spinnen.

Stadsdichter Bart B. stond op de eerste rij. Hij maakte namelijk ook het onderwerp uit van de toespraak van mevrouw de schepen, aangezien het hier de onthulling van zijn gedicht betrof. Zijn alsnog omzwachtelde poëtische poëem bevond zich op een paneel dat voorlopig met enkele snelbinders aan het toegangshek van Het Negende Leven was gekluisterd. Men zou later een elegantere definitieve oplossing bedenken, misschien op een betere plek. De dichter zelf was ter hoogte van het strottenhoofd ook omzwachteld met een kleurrijk doch eenvoudig halsdoekje dat hijzelf 'foulard' noemde. Vrijwilligers Pernille en Erwin keken toe van achter een tafeltje waarop stadsinfo lag betreffende de begraafplaats. Op een langere tafel ernaast was door twee oranje stadshostessen alles uitgestald wat nodig was voor een bescheiden receptie.

Geachte genodigden

Beste poëzie- en poezenliefhebbers

Waar een kat negen levens heeft, daar leeft de dichter ook voor lange tijd in zijn gedichten. Ziedaar het verband tussen poezen en poëzie, twee woorden die wonderwel op elkaar gelijken en zelfs bijna rijmen. Onze Stadsdichter Bart, hier aanwezig, heeft zijn beste beentje voorgezet om deze laatste rustplaats van zachte vachten en ronkende namen te voorzien van een poeslief poëem. Zo helpt poëzie het leed te verzachten en de herinnering te versterken. Een recent jammerlijk voorval niet te na gesproken, is dit hier een plek van sereniteit en piëteit. Als schepen van Cultuur & Milieu wil ik ...

'Mevrouw de schepen klinkt ook een beetje als een dichteres,' fluisterde Pernille.

'Zachte vachten hé,' knikte Erwin. Hij mikte een antihooikoortspastille in zijn mond, want hij kreeg zin om te niezen.

Even later was het de beurt aan de dichter om zijn gedicht voor te lezen, nadat mevrouw Ruth samen met hem de zwarte doek verwijderde die het publiek in spanning had gehouden. Na het applaus omwille van de onthulling nam Stadsdichter Bart het poëtische woord.

Kopje geven

Wees lief voor de poes.

Word niet kwaad op de kat.

Ook zij verdienen hun zevende hemel

na hun negende leven op aarde.

Betreed dit veld van afscheid

op zachte versvoeten.

Het zit dan wel snor

voor de laatste groeten.

Minoe, Cleo, Souris, Petoet:

je hebt nu je mand verlaten

voor de omtrek van een urne

of de schoot van Moeder Aarde.

Het ga je voor altijd goed.

Bart Berkelmans, Stadsdichter

Na lezing weerklonk een zacht klaterend applaus. Erwin maakte van de gelegenheid gebruik om vijfmaal naeen te niezen. Daarna begonnen het gerinkel van glazen en het geroezemoes van bevrijde stemmen.

SOEUR SOURIS: EEN BIOGRAFIE

De eenvoud zelve: ‘*Soeur Souris – 2023*’. Deze nuchtere mededeling stond te lezen op de simpele gedenkplaat rechts van het zeer zeker meer indrukwekkende en kunstzinnige mausoleum ter ere van BK Aristide. Zoals er een verhaal achter de heengegane museumpoes zat, zo stak er nochtans ook best wel romanstof in het voormalig bestaan van Soeur Souris.

Soeur Souris was een rood gemarmerde langhaar met gekrulde vacht. Ze behoorde tot het ras van de Selkirk Rex, dat eigenlijk zijn oorsprong vond in de mooie staat Montana, USA. Een dochter van de zaakvoerders van een kattenfokkerij niet ver van de hoofdstad (Cattery Curly Curly) kreeg een onweerstaanbare roeping. Ze koos voor een leven als non in een klooster aan de andere kant van het land, bijna buiten westen. Toen ze er definitief intrad, bracht ze op verzoek van de abdis een Selkirk Rex uit de ouderlijke kwekerij mee – Curly Curly was namelijk onder andere gespecialiseerd in dat ras. De reden: muizen. Er waren veel meer muizen dan nonnen in het klooster. Altoos gegil alom, want de enen waren bang voor de anderen en vice versa. De welkome gast werd Soeur Souris gedoopt – een typisch staaltje van wrange nonnenhumor.

SS bleek een geducht jager te zijn. Ze leek wel een leeuw. Met gemak decimeerde ze een groot aantal anoniemuizen in de vele gangen, hoeken, hopen en spleten van het klooster. Aan haar heroïsch bestaan kwam echter na enkele weldoorvoede jaren op venijnige wijze een einde, alsof de muizengemeenschap wraak leek te hebben genomen. Soeur Souris belandde omstreeks de katholieke hoogdag Pasen met haar rechtersvoerpoot in een muizenval in de kapel. Kissend en blazend sprong ze in het

rond, hierbij een feestelijke falanx van brandende kaarsen omver stotend, waardoor ze de volle vuurlaag kreeg en nog meer kissend en blazend de geest gaf in dit heilige der heiligen. Haar gekrulde vacht was een makkelijke prooi voor de vurige tongen.

Soeur Souris kreeg een simpele vermelding op een eenvoudige gedenkplaat, zoals dit ook voor afluivende nonnen het geval was. Dat mocht niet in de dodentuin van het klooster, die voorbehouden was voor bruiden van Christus, maar wel in Het Negende Leven, voorbehouden aan polygame poezen, bijna buiten westen van dit land.

CATWALK

Zwartlapje had een bad hair day. Van kop tot kont, staart inbegrepen, zag ze eruit als een twintig jaar oude Knopf im Ohr-beer die te weinig vertroeteld was en waarmee menigvuldige keren was gegooid door een stout kind. Achter de kledingcontainer op de visgraatparking voor Het Negende Leven had ze als zwerfkat haar vaste schuilplaats, opgesmukt met onder andere wat karton, oude bladeren en afgedankte schorschilfers die een zwerfvuillak daar gedeponereerd had. Deze mengeling had al geruime tijd de vorm van haar lichaam aangenomen. Een ideale camouflage. Hoe dat zo gegroeid was? Misschien was het een combinatie van de ongevaarlijke nabijheid van dode collega's, de aanvankelijke hoop op etensresten in die container en de visgraatgedachte die haar deze smalle catwalk van en naar haar logement bezorgd had.

De vieze-vacht-dag had ook te maken met de regen. Die viel zo grijs en zo nat als maar kon met bakken uit de lucht. Het was geen weer om een hond door te jagen. Zwartlapje had zich al enkele keren grondig uitgeschud, zodat ze er telkens even als geëlektrocuteerd uitzag, maar een minuut later maakte ze weer geen enkele kans op eender welke catwalk. Tot overmaat van ramp kwam rattenpakker Hunter eraan, met zijn baas aan de lijn. Dat beest verwarde ook maar al te graag ratten met katten. Wat bezielde die twee in 's hemelsnaam om nu te gaan wandelen? Een dringende drolbehoefte, misschien? Alweer die drang van hondswegen om te geleiden? Het was bekend dat zowat elke hond ook een geleidehond was; hij (m/v/h) geleidde voornamelijk zijn baas, en niet omgekeerd. Zwartlapje, die ondanks haar naam een arendsblik had, merkte dat het boebeest al van ver snuffelend met zijn lelijke snuit over de grond van de parkeerplaats sleepte. Hij had haar natuurlijk geroken. Bliksemkaters! Dus toch

een hond, ondanks het weer. Het was ook dubbel uitkijken, want vandaag leek ze meer op een rat dan op een kat. Verdomde regen. Moest dit een zomer verbeelden?

‘Ftrakf knapt die riem nog!’ mompelde Zwartlapje, toen ze, om het hoekje van de container glurend, merkte hoe de mensbaas door zijn huisdier voortgesleurd werd. Ze trok zich weer helemaal terug achter de textielcontainer, drapeerde wat nat karton over zich heen en hield zich muisstil. Daar was dat dwaze gehijg, alsmaar naderend. ‘Idioot beeft,’ dacht ze. ‘Je wurgt jezelf door vo aan die lijn te fleuren.’

Luister. Wat was dat? Wat hoorde ze nu? Een licht geschraap: Hunter likte met zijn lange tonglap over de letters op de container, alsof het een lekkernij was.

‘Hunter! Kom! Vort!’ gromde de natte man ongeduldig.

‘Vort?’ meesmuilde Zwartlapje. ‘Wat betekent dat nou weer? Ik... FFWW!!’

Eensklaps was de grijnzende tronie van Hunter opgedoken, aan de rechertoegang van de catwalk, op minder dan een meter. Zwartlapje veerde met bolstaande natte haren ijlings op en flitste als een pijl uit een boog links weg. De bad hair day bood haar hierbij gelukkig extra voordeel, want ze glipte nog meer dan gewoonlijk soepel, glad en aerodynamisch door de smalle schuilgeul heen. Hunter katapulteerde als een rugbyer zijn kop-en-schouders tussen de container en de muur, maar deze catwalk was te smal voor de rattenpakker. Hij bleef hopeloos grommend aan zijn eigen schouders hangen, tot zijn baas hem met de lijn zelf weer achterwaarts uit zijn klemvaste positie trok. Rochelend vervolgde hij zijn gewone gang. Mis poes.

Zwartlapje vluchtte via Het Negende Leven en een sluipteg achter de KATE/keet met een omtrekkende beweging naar een plek waar niemand, geen kat, geen hond (vooral niet met dit weer) haar zou kunnen vinden: de hondenweide. Een slimme zet, waar ze waar ze wel vaker gebruik van maakte, bij nacht en ontij bijvoorbeeld, of, wanneer er geen hond te zien was, bij luchtalarm van eksters. Ze bleef er een uurtje toeven in een tunneltje onder een houten speelbrugje voor domme honden. Iemand had er een belachelijk blauw balletje met witte stipjes achtergelaten. Hoelang zouden die idiote viervoeters nog met de ballen van hun bazen dollen? Dat was toch geen zicht voor hun imago? En dan nog gezwegen over dat zinloze gegooi met stokken... Hondgeklaagd was het.

Plotseling spitste Zwartlapje haar oren, net als een hond. In de nabijgelegen KATE/keet, die ze daarnet gepasseerd was, werd de deur geopend. Daardoor

ontsnapte er een lied naar buiten. Zwartlapje had het al meerdere keren gehoord. Ze kon zelfs mee neuriën: *'Morning has bro-ken like the first mo-ho-hor-ning/.../Sweet the rain's new fall...'*

De deur ging vlug weer dicht.

'Een trooftliedje van de menfen voor de bad rain day,' mompelde ze. 'When it rainf catf and dogf. Thank you Cat Ftevenf aka Yufuf Iflam. Forry for my f-wordf.'

DEEPFAKE

De wereld leek ten prooi te vallen aan vals nieuws, nepgedoe en uiterlijk vertoon. Het onderwijs had het onderricht in kennis afgezworen en vervangen door de leer der handigheidjes. De gevolgen waren er, in alle geledingen van de samenleving. Ook op Het Negende Leven werd een geval van deepfake ontdekt. Ontmaskeren ging al niet meer, net omdat het deepfake was. Het werkte zoals domheid, die zichzelf niet eens als domheid herkende.

Erwin was ter hoogte van het koosjere gedenkteken van Tomer gekomen, een platte steen. Hij hielp Pernille bij het onkruid wieden. Gehurkt waggelde hij als een eend tot bij de laatste rustplaats ernaast: twee kleine hartvormige stenen die schuin naar elkaar keken, met ervoor een lapje kunstgras dat betere tijden had gekend en een tuintje moest verbeelden. Het leek al een ouder perkje te zijn; Erwin had moeite om te lezen wat er op de stenen stond. Door met zijn vingers als bij brailleschrift even over de vage letters te wrijven, slaagde hij in zijn opzet. Het leek wel een oefening in Aanvankelijk Lezen. URBI, voelde en las hij op de linker steen. ORBI, voelde en las hij op de rechter steen.

'Natuurlijk: een geval van symmetrie,' mompelde hij, waarna hij Pernille wenkte, die even verder op haar knieën zat.

'Twee ineens?' riep hij vragend, wijzend naar de stenen.

Pernille richtte zich zachtjes kreunend op en plantte haar handen in haar zij.

'O, ja,' knikte ze. 'Eh...'

'Een tweeling, misschien? Muizenvangers in een kerk?'

'Wat mij betreft: eerder raddraaiers,' antwoordde Pernille. Met enige moeite kwam de

jonge oudere vrijwilligster nu helemaal overeind.

‘Rattenpakkers?’

‘Nee nee: raddraaiers. Letterlijk. Laten we een pauze nemen in de KATE/keet, dan vertel ik je ... hatsjie... eh... hatsjoe...’

‘Gezondheid. Ja?’

‘Het Geheim van Het Negende Leven. Hatsjie!’

Met eenzelfde moeite richtte de oude jongere vrijwilliger zich helemaal op.

‘Ik ben een en al oor, twee in totaal, Pernille.’

Ze klaptten de ramen van de keet open en gingen zitten met een zomers glas rosé. Pernille stak van wal: ‘Urbi en Orbi is, nou: zijn een geval van wat men nu deepfake noemt. Ik heb het je nog niet verteld, omdat ik eigenlijk ook wel een beetje medeplichtig ben. Een vrijwilligersfout, kun je het noemen. Het blijft maar beter geheim, voor zover dit nog mogelijk is. Ik zal nu ook niet doen zoals Agatha Christie en je na vele misleidende omwegjes pas op het einde de oplossing verklappen, nee, hier komt het: Orbi en Urbi zijn hamsters.’

‘Wat? Wauw!’

‘Correctie: waren hamsters.’

‘Eh... ha ha: raddraaiers hé! Gesnopen.’

‘Precies.’

‘Maar hoe...’

‘Luister. Maar hou dit voor jezelf, want de stad gaat er prat op dat hier alleen katten en poezen rusten. Acht jaar geleden, bij het opstarten van deze plek, bood zich hier een hevig rouwend gezin aan, twee ouders, twee kinderen, met twee dozen. Ik dacht eerst dat het cadeaus voor de opening van deze begraafplaats waren, want ze waren mooi verpakt, maar ook stevig met touwtjes omwonden. De vrouw, zus van de toenmalige burgemeester, vertelde me dat het de heengegane tweelingpoezen Urbi en Orbi waren, de geliefde huisdieren van hun kinderen Sam en June. En of er hier een plekje was voor de overleden dieren? Natuurlijk stemde ik toe, vooral toen ik de droevige kindersnoeten zag. Alles werd vlot geregeld. De man en de zoon kwamen een dag later zelf de doodsdozen begraven. Ze hadden ook al de hartvormige gedenkstenen mee en het lapje kunstgras. De burgemeester had daarvoor de officieel getypte en handgetekende toestemming aan zijn zus gegeven; een passage via de Groenen Milieudienst was niet nodig. Eh... Begint het al wat te dagen, Erwin?’

‘Tja... Maar die pausachtige namen... ‘

‘Sam en June wilden ieder een hamster en zeurden er dagelijks over. De pa gaf uiteindelijk toe, op Vaderdag, op voorwaarde dat ze Urbi en Orbi genoemd zouden worden, want hij was diaken – een zeer gelovig man dus – en zijn vrouw was een uitgetreden non die Soeur Souris nog goed gekend had.’

‘Ja, oké, maar hoe... Wat... ‘

‘De hamsters verwisselden het tijdelijke met het eeuwige, nog voor ze acht weken oud waren. Ze stierven aan de natte-staartziekte. De kinderen eisten een echte begrafenis, want een onder-de-grond-stopping in hun eigen tuin zagen ze helemaal niet zitten. De vrome ouders gingen hierin mee. Maar zoals je weet... ‘

‘Ja, dat snapte ik al. Schijnheiligheid is ook een kantje van vroomheid hé. Maar hoe ontdekte jij... Of wie dan ook... ‘

‘Dat het hamsters waren? Mensen babbelen hé. Maar bovenal: de namen prijkten op de gedenkstenen. Voor de intimi van de vrome familie was het dus zonneklaar: de hamsters vertoefden in het kattenparadijs. De geruchten deden wel eens de ronde, maar zoals gewoonlijk trad de burgemeester hierbij als domper en demper op. Operatie Doofpot, hé.’

‘Nu kun je de namen nog moeilijk lezen. Ik moest er overheen wrijven.’

Pernille knikte: ‘Toen ik zelf van de deepfake hoorde, probeerde ik met een zekere regelmaat de namen onleesbaar te maken. Ik krabde, schrobde, wreef die koppige hoofdletters in met aarde, in die tijd bijna elke dag, en op den duur deemsterden URBI en ORBI een beetje weg. Ik had namelijk wat schuldgevoel omdat ik die doodsdouzen niet eerst gecheckt had en ik was ook boos op de burgemeester en diens inmiddels kaploze maar vroom gebleven zus. Voila, dat is het.’

‘Agatha Christie had het niet beter kunnen vertellen,’ zei Erwin, en hij tikte met zijn glas tegen het hare.

‘Maar echt Nordic Noir is het nog niet,’ lachte Pernille.

‘We zitten toch met twee doden en een ex-non hé!’

MOONIE

Het oog van de maan knipte aan. De nacht viel over Het Negende Leven. Vleermuizen scheerden kriskras door het luchtruim boven het hiernumaals, zonder ook maar één

keer te botsen. Op zijn weg terug, na zijn nachtelijk bezoek aan geliefde Lilly, hoorde Mauwerik geritsel achter de kledingcontainer op de parkeerplaats. In behoedzame jachtmodus sloop hij dichterbij, tot hij zicht kreeg op de smalle catwalk erachter. Een ogenblik daarna verdween hij als de bliksem. Een tot de tanden gewapende egel staarde hem opgelucht na. Wellicht en waarschijnlijk een win-winsituatie.

Zwartlapje was niet thuis. Na haar confrontatie met Hunter de hond was ze op zoek naar een nieuw buitenverblijf met iets meer leefruimte in een rustiger omgeving. De egel vervolgde zijn tocht, op weg naar de begraafplaats van de mensen, waar zich soms een plasje water vormde onder de kraan bij de voorraad plastic gietertjes. Bij het fonteintje op het rondpunt in Het Negende Leven, dat 's nachts niet werkte, viel er gewoonlijk ook wel een scheutje water te slurpen, maar dat vond hij van een mindere kwaliteit zijn. Bovendien was dit ietwat te hoog gegrepen voor een egel; het rondpunt was omgeven door een borstwering van ongeveer vijf stenen hoog. Het was mogelijk, maar hoe dorstig je ook was, je wou liever niet aan de andere kant naar beneden donderen.

Alzo verlangden wel meer dieren naar de nacht, wanneer de meeste mensen schijndood en dus ongevaarlijk in hun bedstee lagen, en wanneer ook allerlei kruipend, sluiwend, waffend, blaffend of door de lucht klievend daggedierte hen met rust liet. Ondertussen nam de vriendelijke maan een moonie van zichzelf in de weerschijn van dat ene plasje water onder de tapkraan op de laatste rustplaats van de mensachtigen, nog vlug even vooraleer de naderende egel het wateroppervlak zou doen rimpelen en van de moonie een ouwetaartengezicht maken. De maan was een beetje ijdel, zoals vele van die selfiemensen op Aarde. Ze had de laatste tijd zelfs nog een nieuwe skill ontwikkeld – en neem dat 'ontwikkeld' maar letterlijk – , waarbij ze geen poel, vijver of plas nodig had: ze nam op onbewolkte nachten ook de ene na de andere moonie in de weerschijn van glanzende zonnepanelen. Er waren er ondertussen in overvloed. Het was eigenlijk haar eigen weerschijn, en volgens haar mochten die dingen daarom ook best wel 'maanpanelen' genoemd worden. Bovendien deden de mensen die net dan onder de daken sliepen extra energie op. De zon moest dus niet altijd in het middelpunt van de belangstelling staan. De maan was ook belangrijk, halfvol, gedeukt, gesikkeld of helemaal vol.

DAKHAAS

Een uil met grote ogen zeilde weg uit de Lantaarntoren. Hij dook in het donker naar beneden, tot vlak bij de KATE/keet. Een seconde later telde Het Negende Leven een bewoner minder – het was er eentje zonder naam. Dat sterfgeval ging onopgemerkt voorbij. Het was 15:03 in de zomernacht. De stad van de mensen was in diepe slaap gewikkeld. De barst in de bronzen klok van de Lantaarntoren was er al vijf jaar lang de oorzaak van dat er stilte heerste rondom de galmgaten en in de nabije omgeving, tot grote vreugde van de meeste omwonenden, die niet om de haverklap te weten wens-ten te komen hoe laat het was en hoeveel dichters ze hun einde naderden. Alleen de wijzers wezen nog op het verstrijken van de tijd. Ooit werd er gevochten om de toren, toen die nog door zijn ligging belangrijk was. Nu leek hij op een eenzame hoektand van een oud gebit, waarvan niemand nog wist waartoe hij eens gediend had.

De uil met de grote ogen vertoefde er ongestoord op zijn loftverdieping. Hij deponeerde er zijn braakballen en voedde er zijn jongen met kleine anonieme prooien die hij voornamelijk uit Het Negende Leven plukte, hoe doods het er ook was. Soms slikte hij zelf zo'n pelsgerechtje op z'n geheel in – onlangs was hij verbaasd te constateren dat het ding verdorie wat naar mango smaakte. Hij had het bij zijn kraagje gevat op de drempel van de KATE/keet, terwijl het stiekem het pand verliet. Nieuwe soort? Fruitmuis?

Enkele verdiepingen lager in de stad ontdekte je wel eens een dakhaas, in de top van een boom, in een hemelwatergoot of tussen zonnepanelen. Het waren vrijwel de enige ongevleugelde schepsels die zich zo hoog waagden. Af en toe diende de brandweer uit te rukken om zo'n vermetele durfal uit een netelige positie te redden. Dat was onlangs het geval geweest met de overmoedige White Socks. Hij was, natuurlijk uit kat-achtige curiosity, op klimtocht gegaan tot op de hoogste verdieping van een populier, op de grens tussen Het Negende Leven en de menselijke begraafplaats. Eenmaal daar aangekomen, op luxueuze lofhoogte, kreeg White Socks om ongekende redenen de schreeuwende aandacht en klauwende belangstelling van drie eksters. De kruin van de populier bewoog als de vlam van een kaars heen en weer, want het waaide stevig. De witte-kousendrager raakte in paniek en liet dit ook horen, waarop de eksterbrigade

gealarmeerd werd en nog meer lawaai toevoegde, cirkelend om de wiegende kaarsenvlam. Pernille en Erwin waren er niet. Het was namelijk WHD, ofte Worldwide Hayfever Day. Ze zaten thuis met een snotterdag, wellicht, geveld door slaperig makende pastilles tegen hooikoorts. Of, omgekeerd, genoten ze van een heuglijk snottervrij dagje. Met hooikoorts kon het alle kanten uit. Ter zake. Een bezoeker bij het gedenkteken van de onlangs heengegane Gorik belde uiteindelijk de brandweer, omdat het kabaal maar niet ophield en ook omdat de zwaartekracht in verband met de kat dreigende vormen begon aan te nemen. Een doodsmak van in den hoge zat eraan te komen. White Socks, die misschien dacht De Zevende Hemel te bereiken via zo'n populier, werd daardoor wellicht gered van een nabestaan op Het Negende Leven.

Het scheelde soms niet veel. Het verschil tussen leven of dood was hier een boomstam hoog, en het kon in een mum van tijd een stamboom doen ophouden.

White Socks werd heelhuids weer aan huis bezorgd. De commandant van de brandweer besliste om geen factuur op te maken voor de reddingsactie, omdat het slachtoffer zich voorbeeldig had gedragen door zich gewillig te laten redden. Er was namelijk een zorgelijk precedent geweest, waarbij een niet nader genoemde kat na vierentwintig uur in een boomtop vertoefd te hebben, de opgeroepen brandweer het nakijken gaf door op het ultieme bevrijdingsmoment doodleuk zelf weer neer te dalen en de redders in den hoge verbouwereerd achter te laten. Toen was er wel degelijk een factuur opgemaakt.

PAPIEREN TIJGERS

'Wie kent er de tijger?' vroeg juf Serafien in een half zotte bui. Een beetje uitdaging kon best wel.

'Ik! Ik! Ik!'

'Twan?'

'Dat is een poes met een pyjama aan.'

'Wauw. Juist hoor. Eh... mooi. En... wie kent er de... ijstijger?'

Dat was een volledig zotte vraag van de juf.

'Ik!' riep Marcel.

'Ja, Marcel? Zeg het maar. In een mooie zin, graag.'

‘De ijstijger is een kat die in de winter woont.’

‘O... dat... dat is mooi!’

Juf Serafien was zo verbaasd over deze mooie zin dat ze even zelf geen mooie woorden meer vond.

‘Marcel: je klinkt als een echte dichter!’ zei ze dan eindelijk. Iedereen in de eerste klas keek nu naar Marcel.

‘Ik ken de ijsbeer!’ riep Amber. Niemand keek naar haar. Je was geen dichteres omdat je de ijsbeer kende. Daar was meer voor nodig.

‘De tijger en de ijsbeer zijn nu nog een beetje moeilijk om te lezen en te schrijven. Eerst leren we nog wat andere nieuwe woorden. Luister goed,’ vervolgde juf. ‘Het is een dier... dat in zee zwemt en het heeft hetzelfde buikje als ‘kip’. Wie weet het al? ... zwemt in de zee en ... ‘

‘De witte haai!’

‘Een goudvis!’

‘Een... een walvis!’

‘Maar nee!’ riep Serafien wanhopig uit. Het ging doodgewoon over ‘vis’. Wou iedereen nu mooie woorden zeggen? Stiekem barstte ze ook in lachen uit. Even later ging het over het woord ‘boompje’, want dat stond in de titel van een gedicht dat ze onlangs voorgedragen hadden. Oei, wat een dik buikje had dat woord! Maar een boom kende anders iedereen wel.

‘En nu,’ zei de juf, ‘nu wil ik het woord nog eens horen voor ‘een kleine boom’. Het is dus een kleinere boom, maar een langer woordje. Een kleine boom is een... ? Wie weet het nog?’

‘Miniboom!’

‘Dwergboom!’

‘Maar nee!’ riep juf wanhopig uit. Weer schudde ze stiekem van het lachen. Toen duidde ze Suzanne aan om te antwoorden.

‘Suzanne, weet jij het?’

‘Hé, juffrouw!’ protesteerde Paul-Edouard op de eerste rij. ‘Het is niet Suzanne. Je moet zeggen: Suzan. Want als je zegt Suzanne, dan zijn er veel Suzannekes. En er is er hier maar één.’

‘Ik zal het nooit meer doen,’ beloofde juf Serafien ootmoedig. Paul-Edouard knikte ernstig. Suzanneke zat hem met grote ogen aan te kijken. Ze snapte er niets van. Was hij nou ook plotseling een dichter? Ook juf snapte hier niets van. Ze keek naar

buiten, door de openstaande ramen. De zon kwetterde en de vogels schenen. Oei, nu was ze zelf potdorie aan het dichten. De directrice was naar een belangrijke vergadering in een andere stad. Zo'n mooie dag...

Serafien stak plotseling haar blote armen in de lucht, waardoor je nu ook haar knieën kon zien: 'Wie gaat mee op stap? Boompjes ontdekken? Goudvissen in vijvertjes? Poezen in pyjama?'

'Ik! Ik! Ik!'

'Komaan tijgers!'

KITTENS OP STAP

Het was Pernille die het eerst de kudde kinderen zag naderen.

'Kijk: we krijgen kittens op bezoek,' wees ze.

'Ik hoop dat ze ontwormd, ingeënt en gechipt zijn,' zei Erwin gnuivend. Hij had een kater, want hij was gisteren tot 's avonds laat blijven hangen op een pensioenfeestje van een van zijn burens. Het vuur van de barbecue walmde nog na in zijn hoofd. Hij voelde zich zowel vrolijk als stervend.

'Maar Erwin toch!'

'Kinderen kunnen ook hinderen,' mompelde hij.

'Zoek jij maar een bankje om even achterover te leunen.'

Het geroezemoes van de eerste klas verstilde vanzelf toen ze het toegangshek tot Het Negende Leven voorbij gestapt waren. Ook juf Serafien dempte haar gewone lesstem wat.

'Net als bij de mensen!'

'Wauw! Miauw! Dat wist ik niet!'

'Juf, zijn ze dan ook zo dood als de mensen?'

'Gaan ze naar de kattenhemel?'

'Nee: naar de poezenhel, want ze pakten muizen!'

'Hoe oud kan een kat worden?'

'Ik keer terug als een poes als ik dood ben als mens.'

'Dan ga ik je opvullen met stro en op mijn kast zetten als je dood bent als poes.'

'Soms doen ze mensen ook in een putje.'

'Een kat is kleiner dan een mens. Het kistje kan dus ook kleiner.'

'Maar ze verbranden zo ook!'

'De as strooien ze dan uit. Of ze doen die in een potje.'

'Ja, precies,' knikte Pernille. Zij mocht nu wat juf spelen. 'De restjes van de poes, bijvoorbeeld ook een plukje haar, gaan dan in een vaas, als aandenken. Dat noemen we een urne. Je kunt die hier ergens laten plaatsen of mee naar huis nemen.'

'Mijn papa heet zo!' zei Leo plotseling.

'O?' deden juf Serafien en Pernille tegelijk.

Leo knikte.

'Wat bedoel je, Leo?'

'Mijn papa heet Arne.'

Hierbij keek Leo een beetje bedroefd.

'O,' deed Pernille weer, een ietsepietsie minder verbaasd dan daarnet. 'Eh...'

Vragend keek ze naar de echte juf. Die loste het vraagstuk op.

'Dat lijkt er wat op, Leo,' zei ze lachend. 'Het is: urne, met de u van mug. Jouw pa is met de a van ...'

'... van kat!' riep Isidoor.

Dertig meter verderop niesde een man driemaal.

Van op zijn rustbank keek de indommelende Erwin even op. Hij streek met zijn rechterhand over zijn borst, waar hij wat pijn voelde. Daarna niesde hij driemaal. Hij zocht in zijn zakken naar het doosje met de pastilles. De kinderen lachten plotseling hardop. Die kittens hadden het blijkbaar naar hun zin op hun uitje. Serafien en Pernille hadden verder nog hun monden vol met het beantwoorden van de vele vragen en opmerkingen tijdens deze onverwachte schooluitstap.

'Wie onder jullie heeft er ook een kat? Een poes? Een kitten?' vroeg juf Serafien, toen ze even halthielden bij de keien van de asielpoezen.

'Ik! Ik! Ik!'

'Ik ook,' zei juf.

Nu zwegen ze even, nieuwsgierig. Waarom had juf al die schoolmaanden lang nooit iets over haar huisdier verteld? Kopje-buikje-staartje: k-a-t? Ook Pernille knikte benieuwd.

'Ik had een kat,' verduidelijkte Serafien in een onbedoeld rijm.

‘Oei,’ deed Yara op de eerste rij. Iedereen spitste plotseling zijn oren, als poezen die iets horen. Dat was waarschijnlijk een ander verhaal dan ‘vis’ of ‘boompje’. Cyriel stootte Julius aan, die een kei zat te aaien.

‘Ze heette Jasje,’ vertelde juf verder. ‘Ze kon heel goed keepen. Mijn vriend Jef tekende met krijt een doel op de tuinmuur en gooide dan met steentjes, soms met kleine aardappeltjes uit onze tuin. Bijna nooit was het raak, voor mijn vriend. Jasje sprong namelijk altijd de goede kant uit en pakte alle penalty’s met zijn voorpootjes.’ ‘Een voetbalkat!’ riep Cyriel. ‘Een keeperkat!’

Serafien knikte.

‘Maar op een dag is Jasje verdwenen. Weg. Foetsie. Ze is nog niet teruggekomen.’

‘Oei. Is dat lang geleden, juf?’ vroeg Pernille.

‘Al meer dan een jaar,’ antwoordde juf Serafien droevig.

‘Soms blijven ze lang weg, hoor. Soms springen ze op een bestelwagen of op de aanhangwagen van een tuinier of zo, en worden ze per ongeluk meegenomen. Het is nog gebeurd dat zo’n vluchteling na lange tijd terugkeert. Ze maken steeds kleinere cirkels, tot ze weer uitkomen waar ze moeten zijn,’ legde Pernille uit.

‘Dat mogen we hopen, hé kinderen?’

Iedereen knikte, tenzij Ilna, die hardop de keien aan het tellen was. Juf Serafien keek naar de wijzers van de Lantaarntoren.

‘Kom, kinderen, we moeten doorgaan. Dank u wel voor de uitleg, mevrouw Pernille.’

‘Graag gedaan, hoor.’

‘Sstt!’ deed Serafien, toen ze nog de bank met de slapende man passeerden.

‘Die moet in een urne!’ fluisterde Julius.

‘Foei, Julius!’

Pernille liep omzichtig op haar tenen voorbij de bank waar Erwin op zat. Zijn hoofd rustte op zijn linkerschouder, zijn kin lag bijna op zijn badge, en zijn mond hing een beetje open. Gelukkig had hij vandaag eens een pet meegebracht, want de zon scheen vrolijk.

HET VOLGENDE LEVEN

Julius moest eens weten!

Er verschenen blauwe zwieplichten aan de ingang van Het Negende Leven. Op hun weg terug naar school hadden de eersteklassers van juf Serafien zowel de ambulance als de MUG voorbij zien stuiven, met de verschillend gekleurde blokken en het cijfer 112, en de sirenes aan, in de andere richting.

‘Die rijden naar de dode katten!’ riep Aukje. ‘Met een andere dode kat!’

‘Maar nee, Aukje: dat zijn ziekenwagens voor mensen,’ zei juf. ‘De MUG en de ambulance noemen ze die. Ze brengen misschien een gewonde naar het ziekenhuis. Of er is iemand die dringend hulp nodig heeft.’

‘Drinkend?’

‘Nee: dringend.’

‘Ha ha: de mug!’

‘Waarom heet dat de mug, juf?’ vroeg Yara.

‘Eh... ‘ aarzelde Serafien. ‘Eh... omdat die rap kan rijden, om zo vlug mogelijk mensen in nood te kunnen helpen. Die moet...’

Ze zweeg plotseling toen ze merkte dat de MUG en de ambulance de straat van Het Negende Leven in zwierden. Maar daar was ook de begraafplaats van de mensen. Misschien... Wat was daar gaande? Waarom reden hulpwagens met zwiepende lichten en sirenegeluiden naar begraafplaatsen?

‘Vooruit kinderen, we mogen niet te laat komen.’

Op de bank waar de man ongeveer een uur geleden was ingedommeld, zat nu een treurende vrouw. Af en toe pinkte ze een traan weg, nee schuddend met haar hoofd, want het was bijna niet te geloven wat er zich had voorgedaan. Het fonteintje op het rondpunt sputterde.

‘Gelukkig waren de kinderen alweer vertrokken,’ dacht ze plotseling.

Na een poos stond ze op, slenterde naar de KATE/keet en schonk er twee glazen wijn uit.

(S)CA(R)TABELLO/KARTEBELLETJE

Toen Pernille de deur van de onderwatergroene koelkast weer dichtklapte, viel haar oog op een van de zes kattebelletjes die middels magnetische snorharen het geheugen klemvast ondersteunden. Het was van Erwin. Ze herkende zijn typische kleine, sierlijke schrift, ook al stond er maar één woord op. Haar eigen kattebelletjes waren

hierbij vergeleken... nou: kattenkrabbels. Ze plukte de snipper van de deur en las:
'Aai-gevaar.'

Ze knikte en glimlachte begrijpend.

Bastet en Boeddha deden dat ook.

SCHRIJVER DEZES

0479 630 279

joris.denoo@gmail.com

bjarnedonderdag@hotmail.com